

“TİRŞİKÇİ KAPİTALİSTLERE HAYIR”

#TÜTÜNÜMEDOKUNMA

2017 de çıkarılan sarmalık tütün ticaretine 3 yıldan 6 yıla kadar hapis cezası öngörülen yasa 1 Temmuz 2021 den itibaren yürürlüğe girdi. Tütün işçileri, bu tütün yasasını protesto etmek için Malatya Adana Mersin karayolunu trafiğe kapattı.

Gazetemiz yayına hazırlandığı tarihte tütün yetiştiricileri eylemlerinin 3. gününde idi. Tütüncüler ilk olarak Malatya-Adana-Mersin Karayolunu trafiğe kapattı. Polis ve jandarmaya rağmen uzun saatler yolu açmadılar.

Adıyaman'da yüzlerce tütün yetiştiricisi Atatürk Bulvarı'nı trafiğe kapatarak Valiliğe yürüdü. Çelikhan'da tütün üreticileri Adıyaman-Çelikhan yolunu uzun saatler boyu trafiğe kapatarak eylem yaptı. Malatya'nın Doğanşehir ilçesinde de Sungü Mahallesi'nde bir araya gelen yüzlerce yetiştirici burada Malatya- Adıyaman karayolunu trafiğe kapatarak eylem yaptı.

Binlerce kişinin ve tüm bir bölge halkının geçimini sağlayan tütün yetiştiricileri ilk gün sosyal medyada #TütünümeDokunma diyerek öfke ve çaresizliklerini haykırdı. İkinci gün tütün üreticisi köylüler yine Adıyaman-Kahta ve Malatya-Çelikhan yollarını trafiğe kapatarak eylem yaptı. Bugüne damgasını vuran şiar ise “Tırşikçi kapitalistlere hayır” oldu.

“Direnmekten başka çareleri olmadığın” söyleyen tütüncüler kendilerini ikna etmek isteyen AKP'li milletvekiline “Tırşikçi kapitalistlere hayır” sloganı ile cevap verdi. Köylülerin sesi dalga dalga yayıldı sosyal medyada. (emek vermeden varlığa sahip olmak/bedavacı)”

3. gün Kahta'da bir araya gelen binlerce üretici, Adıyaman-Kahta karayolunu trafiğe kapattı. Adıyaman Valisi Mahmut Çuhadar'ın ikna çalışmaları sonuç vermiyor.

Tırşikçi: Çıkar endekli hareket eden.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

7 - 21 Temmuz 2021 / S 121 / 2 TL

BARİKATLARINIZ YETMEZ!

Barikatlar kurmuşlar... Akıllarınca kadınların öfkelerini bu barikatlarla karşılayacaklar!

Bunca vahşetin, bunca baskının, bunca cinayetin, tacizin, tecavüzün, tek sözle sonsuz bir cehennem kucığına fırlattıkları kadınları, ardına sıraladıkları polisler eşliğindeki barikatlarla durdurabileceklerini düşünüyorlar!

Gaz bombaları, plastik mermiler, kalkanlar, coplar, sivil polis sürüleri... Barikatların aslında ne için kurulduğunu, kimi korumak için kurulduğunu bundan daha iyi ne anlatır ki.

Nasıl büyük bir korku içindeler! O barikatlar, kadınların öfkesinden dehşetli bir korkuya kapılan eski düzen bezirganlarını korumak için... bu kokmuş, çürümüş, lime lime dökülen sistemi ayakta tutmak için kuruluyor.

Ardına sıralandıkları barikatlar çökmek üzereyken nasıl da kaçıyorlar korkuyla gerisin geriye! O şaşalı görüntüleri, o devasa “güvenlik aygıtı”, o debdebe, o afra tavra, o “yenilmezlik” kasılmaları... tek bir adım yetiyor yıldızları yere dökmek için. Barikatları tutup çektikleri anda kadınlar, açıkta kalmanın dehşetli korkusu esir alıyor hepsini.

İşte emekçi yığınların tekrarlaması gereken örnek bu. Kadınlar öfke seli olup aktılar ülkenin dört bir yanında sokaklara. Kitlese bir şiddet olup çıktılar dinci faşizmin barikatlarının karşısına. Korkmadan, çekinmeden, sinmeden, lafı evirip çevirmeden.

Ancak böylesi cüretkar çıkışlar etkiler toplumun geri kalan kısmını. Böylesi net yönelimler sürükler ardından “sessiz” yığınları. Düşmanı korkulara gark eden de bu çıkıştır. Devrimci olan tam da budur.

Tüm gericiliğin ortak genetik kodudur kadın düşmanlığı. Her geçen gün erozyona uğrayan egemenliklerinin temel dayanaklarından biridir kadının baskılanmışlığı, köleliği. Aynı zamanda tüm emekçilerin köleliğinin ana halkalarından biridir. Bundandır kadına böylesine düşman oluşları. Bundandır ellerindeki tüm araçlarla kadının kölelik zincirini koruma çabaları.

Buradan kolayca anlaşılacaktır ki, emekçi sınıfların

tüm erkeklerinin de, kendi özgürlükleri için, emeğin özgürlüğü ve kurtuluşu için, güçlü bir şekilde desteklemesi gerekir kadınların özgürlük mücadelesini. Nasıl ki başka ulusları ezen bir ulus özgür olamazsa, kadının köleliğine dayanan bir toplumda erkek de özgür olamaz. Ve kadının köleleştirilmesi, emeğin boyunduruk altına alınmasının koşullarından biridir.

Düzenin barikatlarını zorluyor kadınlar. Şimdi tüm emekçiler o barikatları yerle bir etmek için ileri atılmalıdır.

Bu kitlese cesaret günlerinde hiçbir barikat bu faşist düzeni koruyamaz. Barikatlarımız devrimci öfkemizi durdurmaya yetmez!

Barikatlarımızla birlikte yıkılıp gideceksiniz!

>>Editör...

TARİHSEL-GÜNCEL
KAPIŞMA

İlk defa 16 Nisan 2017 referandumu döneminde ileri sürdüğümüz bir slogandı. Gazetemiz “Sandıkla Gitmeyecekler” manşetiyle çıktı. Ayrıca liberal muhalefetin ve sosyal reformizmin oylamayı bir varlık yokluk sorununa dönüştüren, anayasal hayaller yayıp duran politikalarının karşısına “Meçbur Değiliz” manşetiyle çıkıyorduk.

“Seçim sonuçlarının hıleye belirleneceği” kanaati gittikçe yayılıyordu emekçi yığınlar arasında. “Sandıkla Gitmeyecekler” şiarı, bu eğilimi bir bilinç düzeyine çıkarmayı amaçlıyordu.

Geleceğin Ele Geçirilmesi
İktidarın Ele Geçirilmesiyle Başlar
C.Dağlı 2

Dünyada Bir HAYalet Dolaşıyor
Arno Doğan 4

Savaş Rüzgarları
Sinan Kaleli 6

Kusura Bakıyoruz
Sibel Deniz 7

3

GELECEĞİN ELE GEÇİRİLMESİ İKTİDARIN ELE GEÇİRİLMESİYLE BAŞLAR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Birçok kimse, her gün oluşan ve yerini hızla yenilerine bırakan olayları anlamak için günlük bilince başvuruyor. Oysa günlük bilinç, olayları, olayların akışını ve bunun temelindeki gelişmeleri anlamamıza olanak vermiyor. Olayların üzerinde hareket ettiği temeli anlamamızı sağlayan devrimci teorik kavrayıştır. Gerçeklik ancak bu yolla doğru olarak yansıtılabilir.

Bu bakış açısını, son günlerin tartışma konusu olan "mafya-siyaset" sorununa uygulayalım. Konuyu sığ ele alan bütün küçük burjuva sosyalist hareketler, olaya çok sığ yaklaşımları için, çürümeyi siyasi alanla sınırlıyorlar. Halbuki çürüyen, yozlaşan yalnızca siyasi sistem değildir. Çürüyen toplumsal sistemdir. Kapitalist üretim ilişkileridir. Gerçekliği doğru yansıtmak, gerçekliğe en derinlikli yaklaşımla olur. Bu toplum bugün çürümeye başlamadı. Kapitalizm, doğuşuyla birlikte, çürümeye içinde ve çürümeye birlikte ilerler. Bugünkü durumu anlamak için bu tarihsel-toplumsal gerçeklik doğru olarak anlaşılmalıdır. Bugün olan şey çürümenin derinleşmesi ve en uç noktaya varmasıdır. Bu, eski toplumsal sistemin dağılma aşamasıdır.

Buradan çıkarılması gereken sonuç; toplumun krizi, çöküşü, çürümesi ve dağılması, yeni bir topluma geçişin kaçınılmazlığı ve zorunluluğunun olduğu kadar, güncelliğinin ve ivediliğinin ortaya konmasıdır. Fakat, küçük burjuva sosyalist hareketlerin buradan çıkardıkları sonuç, sistemin pislikleri, toplumsal felaketleri, yozlaşması kapitalizmden ayrılmaz. Kapitalist üretim biçimi, gelişmesiyle birlikte, bu olguları sürekli üretiyor. Demek ki, sorun toplumsal sistem sorundur. Bir toplumsal sistemden daha yüksek ve üstün yeni bir toplumsal düzene geçme sorundur. Ve sorun, bununla bağıntılı olarak, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesini zafere ulaştırma sorundur.

Güncel sınıf mücadelesi, toplumsal gerçekliğin sadece bir anına, bir yönüne, bir olayına karşı gelişmiyor, daha kapsamlı olarak gelişiyor. Sınıf mücadelesinde olayların akışına, akışın temposuna ve yönüne etkiye bulunan birçok etken var. Nesnel olanların yanında, öznel etkenler bunda önemli rol oynar.

Komünist partinin devrimci programı, ideolojik görüşleri, politikaları, si-

yasi strateji ve taktikleri olayları, değişimi anlamada teorik yeteneği; kısacası teorik, politik ve pratik mücadelesi sınıf mücadelesine, olayların akışına devrimci amaçlar yönünde itiş verir. Devrimci komünist partinin, Leninist Partinin teorik-pratik rolü anlaşılmalıdır, işçilerin sınıf mücadelesinin gelişimi ve bugün vardığı ileri düzey anlaşılmalıdır.

Emekçilerin sınıf kavgasını ileriye taşıyan başka bir etken, bütün canlılığıyla varlığını gösteren işçilerin sınıf dayanışmasıdır. Sınıf dayanışması, ulusal sınırları aşan, uluslararası karaktere sahiptir. İçeride olduğu gibi, uluslararası alanda süren sınıf dayanışması, günceldir, somuttur ve capcanlıdır. Sınıf mücadelesinin toplumsal sahnesi bütün dünyadır. Sınıf dayanışması, işçilerin mücadele birliği, kapitalizme karşı savaşında emekçilerin bir silahıdır, bir üstünlüğüdür. İktidar kavgasının güçlü bir aracıdır. Güncel olarak, işçilerin devrimci sınıf dayanışması, devrimin itici gücüdür.

Avrupa ve ABD'de sınıf savaşı doksanlı yıllarla birlikte yükselmiş gösterirken, Latin Amerika'da, Türkiye ve Kürdistan'da çok daha öncesine dayanan şiddetli biçimde sürdü. Bu topraklarda sınıf savaşı yarım yüzyıl aşan bir zaman diliminde, iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgide gelişti. Ezilen ve sömürülen kitleler açısından böylesine şiddetli bir savaşı yıllarca sürdürmek için düşman sınıfın sahip olmadığı, büyük bir devrimci enerji sergilemek gerekiyor. Mücadeleye itiş veren devrimci enerji ortaya konmuştur ve konacaktır. Bu kitleler ki bütün bu süreç boyunca nice katliamlara, kesintisiz kapitalist şiddete ve saldırılara, dünyanın en ağır baskı koşullarına rağmen, her koşulda dövüşecek bir güç ortaya koymuştur. Tekelci kapitalist güçlere, faşizme ve sermayeye karşı büyük bir devrimci enerjiyi harekete geçiren, her koşulda edinilmeyecek bir mücadele yeteneğini göstermek ve her yeni gelişmeyi karşılayacak bir yetkinlik düzeyine sahip olmak, burjuvazinin elini kolunu bağlıyor. Böylesi bir devrimci kitle karşısında egemen sınıfın, hareketi her bastırma girişimi sonuçsuz kalır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, şiddetli sınıf mücadelesi içinden geçerek, uzun iç savaşa işçi sınıfının yönlendirici gücü olarak şekillendi. Leninist Partinin teorik ve politik mücadelede yetkin bir konuma gelmesi, emekçi kitlelerin sosyal pratiğinde etkin bir rol oynaması, onu halk demokrasisi

ve sosyalizmin öncü bir gücü konumuna getirdi. Parti, her şeyde öncü, devrimci komünist programı ve düşünce yapısıyla devrimci sınıf mücadelesini tutarlıca sonuna kadar götürecektir niteliktedir. Sadece genel komünist nitelikler bakımından değil, canlı mücadelesiyle de, bu işi daha ileri aşamalara, devrime ve devrimde zafere götürecektir bir güç sergilemektedir.

Leninist partinin programı teori-pratiklidir. Teori-pratik bağımlı sağlayan devrimci sınıf politikasıdır. Nasıl ki, pratikten kopuk teori, işçi partilerini yıkıma götürmüşse, teoriden kopuk pratik de aynı sonuca yol açmıştır. Teori diye bir yığın yavan şey söyleyen birçok siyasi hareketin yıkılışını gördük. Onlar hiçbir zaman gerçek anlamda devrimci teoriye dayanmadılar. Varlığını sürdürebilenlerse, düşünsel olarak mücadeleyi götürebilecek bir durumda değil. Görüş diye ortaya koydukları yavanlıklar dik-kate alınacak bir içeriğe sahip değil. Yavan bir anlayışla da gelişen ve değişen koşulları ve durumu anlayamazlar. Bu yüzden başkalarının görüşlerini kendilerine mal ederek, biraz olsun yıkılışlarını yavaşlattılar. Bu hareketler bu yolla, yalnızca dergi çıkarmakla kalmayıp, Leninist Partinin ortaya konan görüşleriyle kitaplar bile çıkardılar. Kitlelere Leninist Partinin görüşü, politika ve sloganlarıyla gittiler. Dolayısıyla, bu siyasetlerde, teori-pratik birliğinden söz edilemez. İşçiler ve emekçi kitleler, onlarla birlikte yürüyerek, hiçbir zaman devrimci amaçlarına ulaşamazlar.

İşçi sınıfının, sınıf bilinçli, devrimci teoriyle donanmış partisinin yönlendiriciliği olmadan, emekçi kitleler ne yöne gideceğini bilemezler. Emekçi halk kitleleri ya proletaryanın devrimci ideolojisinin etkisine girer ve böylece toplumsal ideolojik etkisine girdiğini gördük. Bu büyük ders göstermiştir ki, işçi sınıfı, Marksist-Leninist ilke ve görüşlere dayanarak, büyük amacı olan sınıfsız-sömürsüz bir topluma ulaşır.

Çalışan sınıfı amaca götürecektir devrimin nesnel ve öznel unsurları bir araya geldi. Yani devrimi güncelleştiren koşullar doğmuştur. Uzlaşmacı küçük burjuva siyasetlerle, başka bir yönde ilerliyor. Onlar, yıllardır burjuva muhalefeti (yal-

nızca siyasi iktidara muhaliftir) iktidara taşınmak için kendilerini sorumlu ve görevli görüyorlar. Burjuva muhalefetin basit siyasi uzantısı rolünü sadece seçimlerde değil, diğer zamanlarda da oynuyorlar. Savlarını güçlendirmek için de, bilimsel sosyalizmi küçük burjuva doğrultuda çarpıtıyorlar. Burjuvaziyle işbirliğinin geldiği nokta, işçilerin sınıf mücadelesinin bir devrimle sonuçlanmasını engellemek. Böylece burjuvazinin sınıf egemenliğini güven altına almaktır.

Burjuvazinin sınıf egemenliği, yalnızca siyasi iktidara sınırlı değildir, burjuva muhalefeti de kapsar. Buradan, işçi sınıfının, stratejik mücadelesi için şu sonuç çıkar ki, çalışan sınıfın ve emekçi halkların devrimci mücadelesi, burjuvazinin sınıf egemenliğinin kendisini yerle bir etmeyi hedefler. Bu, emekçilerin tarihsel görevidir.

İnsanlık tarihinin insanca koşullarda devam etmesi bu görevlerin, bir ön koşul olarak yerine getirilmesine bağlıdır. İnsanları canlı, enerjik, coşkun yapan insanca bir gelecek uğruna mücadeledir. Burjuva güçlerle işbirliği yaparlarsa, bununla bağıntılı olarak, kaçınılmaz olarak yozlaşır. Bu düzlem artık, burjuva ideolojinin etki alanıdır. Fakat, onlar, burjuva kurumların çürüyüp yozlaştığını seslendirirken, kendilerindeki çürümeyi ve yozlaşmayı göremiyorlar. Bir çoğu, tüm siyasi hayatı boyunca küçük burjuva yaşam tarzına uygun bir siyaset izlerken, bazıları da tam otuz yıldır, burjuvazinin güvenli limanlarında siyaset yapıyor. Bu yaşam tarzında ısrar, hepsini çürüttü, alkışladı. Çürüme yöneticilerle sınırlı kalmadı, tüm yakın çevreye yayıldı. Uzlaşmacı siyasetleri destekleyen kitle, rahatına düşkün, durumunu alt üst edecek, her "aşım" devrimci eylemden uzak kalan, dolayısıyla, kapitalist düzenle köprüleri atmamak isteyen insanlardan oluşuyor. Gerçek anlamda devrimci kitleler, bu kendinden memnunların dışında hareket ediyor. Tüm reformist hareketlerin, tüm bu hakiki sosyal demokratların amacı, devrimci sınıf mücadelesini yatıştırma.

Devrimci işçiler, amaçlarına sınıf mücadelesiyle, sınıf olarak hareket ederek ve sınıf mücadelesi araçlarına dayanarak varırlar. İşçilerin sınıf olarak davranması, bağımsız ve devrimci sınıf politikası izlemesi, devrimci bir siyaset sürdürmesi, bir devrim partisi olan Leninist Parti'de örgütlenmelerini gerektirir. Sınıf mücadelesi yatıştırıcıları ise, kendi-

lerini burjuvaziyle uzlaşma zeminlerinde tutacak araç, yol ve yöntemlere başvuruyorlar. Gerçek anlayışları şudur: Elveda proleter sınıf mücadelesi, elveda devrimci mücadele yolu, elveda işçi sınıfının sosyal pratiği tarafından doğrulanmıştır ki, işçi sınıfının tarihsel devrimci görevlerini yerine getirmek, sınıf bilinçli işçilere ve sınıf bilinçli partiye düşmektedir.

Öte yanda, burjuvaziyle birlikte yürüyenler, iklim krizi, çevre krizi gibi temel sorunlara da köklü bir çözüm getiremezler. Hem burjuvaziyle birlikte olup, hem çevre krizini tutarlı olarak ele almazsın. İklim krizi, çevre sorunu, bir toplumsal sistem sorundur. Kapitalist üretim, doğa ile karşıtlık halindedir. İnsanla doğa ilişkisini akla uygun olarak yeniden ele almanın ilk koşulu, kapitalist sistemi yıkmak, toplumu temelden dönüştürmektir. Çevre sorunu, özel mülkiyetin yerini üretim araçlarının kolektif mülkiyetinin almasıyla akla uygun çözülebilir.

Toplumsal çelişkilerin keskinleşmesi, sınıf karşıtlıklarının şiddetlenmesi ve sert çatışmalara yol açması, çatışmaların uzun iç savaş biçimini alması, emekçi kitlelerin tükenmeyen devrimci enerjisi, devrimci durumun birbirini izleyen çeşitli çap ve derecede halk ayaklanmaları en uzlaşmacı siyasetleri bile devrimci laflar etmeye zorlayacak kadar baskındır, başatır. Fakat bir gerçeklik, bir olgu olan devrimin güncelliği kabul edilmediği ve bütün çalışmaların temelinde yerleştirilmediği sürece, bu devrim hakkında konuşmak yavan sözlerin ötesine gitmez. Devrim, başka zamanların sorunu değil, şimdiki zamanın sorundur.

İktidarın ele geçirilmesi de, devrimin temel sorundur. Devrimin temel hedefi, geleceği ele geçirmektir. Geleceği ele geçirmek, burjuvazinin belli bir kesimiyle yürüyerek değil, burjuvaziye karşı savaşarak; burjuvazinin sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini yıkmakla başlar.

Geleceğin emekçi kitlelerce ele geçirilmesi, halk tarafından, halk iktidarıyla başlar. Geleceği ele geçirmek, işçi sınıfının kurtuluşudur.

Geleceği ele geçirmek, iktidarın ele geçirilmesiyle başlar.

"Zafer Umudu Olmaya Devam Edeceğiz"

HDP İstanbul İl Örgütü, Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi, partilerinin kapatılmasına ilişkin açılan davayı, TSK'nın sınır ötesi operasyonunu ve Deniz Poyraz'ın katledilmesini protesto etmek için Şişhane Meydanı'nda basın açıklaması yapmak için çağrı yaptı.

Aralarında BMG'nin de olduğu kitle Şişhane Meydanı'nda polis ablukasında toplanırken, Özgür Kadın Hareketi (TJA) üyelerinin de aralarında olduğu çok sayıda HDP'li vekil Galatasaray Meydanı'nda bir araya geldi. Buradan Şişhane Meydanı'na yürüyen kadınlar ve vekillere yurttaşlar ise alkışlar ile destek verdi.

Şişhane Meydanı'nda diğer vekil gurubu ile bir araya gelen kitlenin açıklama yapmasına polis izin vermedi. Bir süre devam eden tartışmaların ardından kitle, HDP İstanbul İl Örgütünün önünde basın açıklaması yapmak istedi.

İl binası önüne doğru yürüyen kitle, Beyoğlu Belediyesi önünde ablukaya alındı.

"Direne direne kazanacağız", "Deniz Poyraz ölümsüzdür", "HDP umuttur, umut dimdik ayakta", "Biji Berxwedana Zindana" sloganları attı, HDP bayrakları ve Deniz Poyraz'ın fotoğrafları taşıdı. Eylemde "Savaşa, katliamlara tecride ve HDP'ye yönelik siyasi darbeye karşı mücadeleye" pankartı açıldı.

HDP İstanbul İl Eş Başkanı Elif Bulut bir konuşma yaparak, tüm saldırılara karşı mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti. İl Eş Başkanı Erdal Avcı da, Türkiye'nin uzun süredir ağırlaştırılmış bir tecrid politikası altında olduğunu belirterek, "Sayın Öcalan ve tut-

saklar başta olmak üzere Kürt halkı diğer demokrasi güçlerinin tamamına ağırlaştırılmış bir tecrid politikası uygulanıyor. Bunun adı faşizmdir. HDP bileşenleri, demokrasi güçleri, Kürt halkı olarak toplandık. Halkların kazanma umudu, zafer umudu olmaya devam edeceğiz" dedi.

HDK Eşsözcüsü Esengül Demir de, HDP'ye yönelik kapatma davası, Kobanê Davası ve Deniz Poyraz'ın katledilmesinin bütünlüklü olarak devletin demokratik Kürt siyasetine bakiş açısı olduğunu söyledi.

HDP Grup Başkanvekili Saruhan Oluç ise, "Yargıyı kul-

lanarak MHP faşizminin baskısıyla kapatma davası açtılar. Bu bir iktidar ortaklarının kapatma davasıdır. AKP-MHP iktidarının HDP'yi tasfiye etme planıdır. HDP'yi kapatmaya heveslenenlere diyoruz ki; HDP bir fikirdir, HDP bir politikadır, HDP halkın direnişidir, HDP Kürt halkıdır, HDP Türkiye demokrasi güçleridir. Bugün HDP'yi kapatırsanız, yarın HDP fikriyatı ve mücadelesi çok daha güçlü bir şekilde ortaya çıkar. Boşuna uğraşmayın, 6 milyondan fazla seçmen temsil eden bir halk hareketidir HDP" dedi.

Açıklamanın ardından sloganlar eşliğinde dağılan kitleye polis biber gazı ile saldırdı. Saldırının ardından ara caddelere dağılan kitle, sloganlar atmaya devam ederek tecridi protesto etti, açık grevinde olan tutuklulara destek verdi. Ara sokaklarda sloganlarla yürüyen kitlenin önü yer yer polis tarafından kesilirken, kitle polis bariyerlerini aşarak yürümeye devam etti. Yürüyüş İstanbul il binasının önünde son buldu.

"Diz Çökmeyiz, Durmayız, Sinmeyiz, Bitmeyiz!"

HBDH Kürdistan Deniz Poyraz milisleri, Amed'de yürüyüş düzenledi

20 Haziran günü akşam saatlerinde Amed Seyrantepe'de yürüyüş düzenleyerek halka mücadele çağrısı yapan milisler, hava fişekler ve ses bombası kullandılar. Milisler açık grevindeki tutsakları selamlayarak, Deniz Poyraz'ın katledilmesine karşı misilleme sözü verdi.

Eylem sonunda halka açıklama yapan milisler, "Bizler HBDH güçleri olarak bu faşist iktidarı yıkmak, işçi sınıfı ve ezilen halkların özgürlüğünü kazanmak için dağlarda, şehirlerde ve tüm mücadele alanlarında sürdürdüğümüz savaşta tek bir geri adım atmayacağız. Biz 'Deniz Gezmışın yolundaydı onun yolundan gitti... Deniz bir gitti bin gelecek' diyerek faşizme meydan okuyan anaların evlatları, binlerle gelecek Deniz Poyraz'ın yoldaşları-

yz. Diz çökmeyiz, durmayız, sinmeyiz, bitmeyiz!

Bu saldırının sorumlusu faşist devletler! Hesabını vermelidir! And olsun ki verecektir! Hesap sorulmalıdır. And olsun ki sorulacaktır, soraçağz! Söylenecek kelimeler ve öne konulacak hedef bunlardır. Gerisi ister artık kokmuş. Provokasyon edebiyatları ister sağduyu soslu korku çığlıkları olsun boştur, anlamsızdır. Gün geri çekilme günü değil ileri atılma hesap sorma günüdür. Faşizmden hesap sorulmalı, faşist devlet yıkılmalıdır! Bu katliam düzeninin sonunu getirmenin başka yolu yoktur!

Deniz Poyraz şahsında tüm ölümsüzlerimizin yüce anıları önünde bir kez daha söz veriyoruz ki amalarına bağlı kalacak ve bu katliam devletini yıkacağız. Faşizmi Yıkacağız Özgürlüğünü Kazanacağız, İleri...Daha İleri..." dediler.

Editör

TARİHSEL-GÜNCEL KAPIŞMA

Baş tarafı 1. sayfada

Sonuçta referandum gerçekleşti. "Atı çalan Üsküdar"ı geçti". 16 Nisan referandumunun seli gidip, geriye kumu kalınca, devrimci kitlelerin kafasındaki düşünce artık belirginleşmişti: Sandıkla Gitmeyecekler!

Bu "kısa tarih" şartlarında dört uzun yıl geçti aradan. Cumhurbaşkanlığı seçimleri oldu ve "adam kazandı". Yerel seçimler oldu, hile ayyuka çıktı. Ona rağmen dinci faşist iktidarın kaybettiği İstanbul seçimleri tekrarlandı.

Çürüme ve yozlaşma süreci daha derinleşti. "Skandallar" olağan yaşamın bir parçası, burjuva politik arenanın "normali" haline geldi. Sistemin dağılma ve çöküş salınımı hızlandı.

İktisadi kriz ağırlaştı. Üstüne küresel salgın bindi. Bizzat yaşamın kendisi "düzen içi çıkışın imkansızlığı" düşüncesini, devrimci kitleler arasında bir kanıksanmış doğru, bir ön kabul haline getirdi.

Bu aşamaya kadar "düzen içi çıkış", "seçimler yoluyla hükümet/iktidar değişimi" görüşü, burjuva muhalefet ve onun peşine takılan küçük burjuva uzlaşmacı çevreler ve sosyalist hareketin belirli bir kesimi tarafından ısrarla savunuluyordu. Ama hayatın kendisi, bu görüşün savunulmasını her geçen gün daha güç, hatta imkansız hale getirmekteydi. Sonuçta "Sandıkla Gitmeyecekler" düşüncesi, sadece devrimci kitlelerde değil, geniş bir emekçi kesim arasında, hatta neredeyse liberal muhalefete varan bir siyasal çevrede etkisini göstermeye başladı.

CHP başta, tüm burjuva muhalefetin valvar yakar "seçimle göndereceğiz, sakın provokasyona gelmeyin, sokağa çıkmayın, seçimi bekleyin" çırkışları tam da bu düzen dışı eğilimin olağanüstü güç kazanmasının sonucudur. Ama sesleri yükseldikçe etkileri azalıyor.

Bugün artık dinci faşist iktidarın seçimle gitmeyeceği düşüncesi, kök salmış bir görüştür. Kimileri buradan umutsuzluk çıkarır, kimileri isyan gerekçesi. Kimileri "bırakıp gidemeyecek kadar suça gömüldüler" fikrinden hareketle bu sonuca varır, kimileri sınıfsal güçler dengesinin, sermayeyi, bu gürül eliyle koyu bir faşist diktatörlük kurmaya yönelttiği düşüncesinden. Çıkış noktaları ve haliyle getirilen çözüm önerileri, farklılıklar taşısada da, mevcut dinci faşist iktidarın seçimle, sandıkla gitmeyeceği, sürecin en azından bir dizi ayaklanma ve yoğun çatışmalarla yer yere evrileceği düşüncesi, geniş bir siyasal yelpazenin üzerinde ortaklaştığı nokta haline geliyor.

"Sandıkla Gitmeyecekler" in doğal olarak sonucu, mevcut iktidarın, olağan yollarla konumunu terk etmeyeceği, iktidarını korumak için her tür zor yöntemine başvuracağıdır. Bu zor yöntemlerinin de varacağı bir nokta, ulaşılmak istenen bir yer vardır. Nedir bu?

Örneğin dinci faşist iktidar, seçimle gitmemek üzerine konum aldığına göre, kazanamayacağı bir seçime girmeyecektir. Yani ya "sandıktan çıkmak" adına hile ve dalavereleri görülmemiş bir düzeye ulaştırarak, "açık oy, gizli sayım" in çağdaş bir versiyonunu uygulamaya koyacaktır; ki bu, seçimlerin, eğer kırıntı düzeyinde bir anlamı kaldıysa, onun da tümünden ortadan kaldırılması demektir... ya da seçimleri tümünden yürürlükten kaldıracak bir yöneline girecektir. Böyle bir yönelim de Hitlervari topyekun bir faşist diktatörlük olabilir ancak. İktidar cephesi açısından durum aşağı yukarı budur.

Tarihsel analogilerin iyi ve kötü yönleri vardır. Anlatılmak istenen etkili şekilde anlatmaya yarar çoğu zaman. İsbetli çağrışımalar yaratır. Öte yandan, örneği birebir kabul edenler için yanlış sonuçlar çıkarılmasına yol açar.

RTE şahsında dinci faşist iktidarın macerası dönem dönem Hitler ve Nazilerle, dönem dönem Mussolini ve Kara Gömleklilerle örneklendirildi. Biz de sık sık başvurduk bu yöntem. Ne var ki, bizim açımızdan tüm bunlar, sadece bir anıştırmadan ibaretti. Çünkü, ne dünya 1920'lerin, 30'ların dünyası, ne Türkiye o dönemin Almanya ve İtalyası. Dahası, orada "aşağıdan faşizm" söz konusu iken, bizde halihazırda faşist bir biçim almış bir devlet bulunuyor.

Bu nokta önemli. Zira bunu dikkate almaz ve Mussolini-Hitler faşizmlerinin gelişini birebir örnek olarak ele alırsanız, bugün örneklerine sıkça rastladığımız "tek adam rejimine karşı en geniş birlik" türünden "ittifaklar politikasına" kapı aralarsınız. MC hükümetleri döneminde "Faşizme Geçit Yok" deyip duran müteveffa TKP'nin "Ulusal Demokratik Cephe" sayıklamaları adım başı yankılanıp duruyor "tek adam rejimi/saray faşizmi" karşıtı politikalarda. (Ne yazık ki sosyal medyada bu türden kampanyalar da yapıyor sosyalist camia safalarında.)

Hoş, uluslararası komünist hareketin deneyim ve birikimi, o şartlarda da burjuva düzene hapsolmuş ittifaklara karşıydı ve faşizme karşı burjuva demokrasisini değil, halk demokrasisini / halk iktidarını savunuyordu ama, tarihsel birikimi kendi dar politik yaklaşımlarına dayanak sunanlar açısından, bunun bir önemi yok.

Hitlervari bir topyekun faşist diktatörlük derken, dönem farkını ve halihazırda bir faşist devlet aygıtının var olduğunu görerek söylüyoruz. İşin özü, sistemin işlemesi açısından en ufak bir "sürtünme etkisinin" bulunmadığı, her tür yasal bağdan kurtulmuş bir diktatörlüktür arzulanan. RTE ve suç şebekesi açısından "şahsi kurtuluş" yolu, sermaye sınıfı için devrim belasından kurtuluşun yolu,

böyle bir diktatörlükte ortaklaşmaktadır.

Burada diğer düzen güçleri, CHP başta olmak üzere burjuva "muhalefet", düzen dışına taşmış olan muazzam öfke ve tepkileri bir şekilde düzen sınırlarına çekebilmek adına hareket ediyorlar. Tüm uğraşlarının, aslında, dinci faşist iktidar eliyle ilerletilmek istenen tekeli sermaye sınıfı ve emperyalistlerin planının başarıya ulaşması doğrultusunda olduğuna işaret edip geçelim.

En genel çerçeve bu şekilde çizildiğinde, RTE şahsında tekeli sermayenin mevcut yönelimine karşı mücadelenin ana eksenini de ortaya çıkar kendiliğinden. "Şimdi Devrim Zamanı" şiarıyla bunu sürekli dile getiriyoruz. Dahası, birleşik devrimin bir devrim programına ihtiyaç duyduğunu çeşitli yazılarımızda ele aldık. Böyle bir devrimin içeriği, ortaya konacak bir devrim programıyla tüm emekçilere ilan edildiğinde, tartışmasız bir şekilde sahiplenilecektir.

Toparlayacak olursak... Türkiye ve Kürdistan son derece devrimci bir süreçten geçiyor. Tekelci sermaye sınıfının tarihsel-güncel eğilimleri, RTE şahsında dizginsiz bir faşist diktatörlük inşa etme politikasında ifadesini buluyor. "Sandıkla Gitmeyecekler" sloganı, tam da bu tarihsel-güncel durumu en özet haliyle ifade ediyor. Buna karşılık emekçi yığınların, gençliğin, kadınların, Kürt halkının, ezilmiş kesimlerin inatçı öfkesinin beslediği sert çatışmalar, birleşik devrim güçlerinin "Şimdi Devrim Zamanı" sloganında ifadesini bulan net bir politik tutum takınmasının elzem olduğunu gösteriyor.

Mevcut şartlarda oluşacak bir antifaşist cephe, ancak bu ana eksen doğrultusunda yürüdüğünde başarı şansını kazanabilir. Türk burjuva düzeninin tarihsel-güncel eğilimine verilecek güncel yanıt bu temelde olmalıdır.

Aysun Bozdoğan Mezarı Başında Anıldı

*Kesilir göbeği acının
Özlemlere çentik atılır
Şu üç adamlık hücreye şığar da dünya
Candan geçilir
Kesilir göbeği acının
Tarih
En güzel dansına başlar
Üzerinde mezarlarımızın*

Aysun Bozdoğan ölümsüzleşmesinin 20. yılında Adana'da mezarı başında anıldı.

2001 yılında F tipi cezaevlerine karşı başlatılan ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan'ın anması, Adana Kabasakal Mezarlığında BMG ve BGM tarafından gerçekleştirildi. Anmaya HDP, TUADDER ve MEYADER de katıldı.

Saygı duruşuyla başlayan anma, Aysun'un yoldaşlarının konuşması ile devam etti. Mücadele Birliği Platformu'ndan yoldaşları adına yapılan konuşmada Aysun

Bozdoğan'ın yaşamına ve devrimci kişiliğine değinilerek "Bugün hepimiz birer Aysun, Deniz, Mahir, İbo, Mazlum olacağız. Onların mücadelesini zafere ulaştıracağız" denildi.

Serbest kürsü ile devam edilen anmada BMG ve BGM adına da konuşmalar yapıldı.

BMG adına yapılan konuşmada bugün zindanlarda halen devam eden tecrit ve ölüm oruçlarına değinilerek, "Aysun Bozdoğan'ın mücadelesini sahipleniyoruz. Birleşik mücadelemizde yaşatacağız ve zindanları yıkacağız" denildi.

BGM yaptığı konuşmada "Onları süslü sözlerle değil mücadelemizle anacağız" dedi.

Serbest kürsüde Şair Ruhan Mavruk da söz aldı. Aysun'a ve bütün devrimcilere adanmış bir şiirini okudu.

Anmada sıklıkla "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Anma, Aysun için okunan şiirlerden sonra sona erdi. Adana Mücadele Birliği Platformu

Aysunumuzu Andık

Ölümsüzleşmesinin 20. yılında Ölüm Orucu Savaşçısı Aysun Bozdoğan, İstanbul'da yoldaşları tarafından anıldı.

Aysun Bozdoğan'ın kısaca anlatıldığı bir konuşmanın ardından saygı duruşunda bulunuldu. Ve Aysun'un sesinden Genç Ekin Müzik Grubu'nun "Ama İnan Ki" parçası eşliğinde Aysun'un görüntülerinden oluşan kısa bir sinevizyon izlendi.

Zindanların, ülkemizde olduğu gibi tüm dünyada önemli bir mücadele alanı olduğu hatırlatılarak, 19 Aralık'ın da bu açıdan kritik bir dönem olduğu söylendi, 122 devrimci tutsağın ölümsüzleşmesinin birer kurşun kadar etkili olduğu vurgulandı yapılan konuşmalarla.

Genç bir kadın yoldaşı Aysun'u anlattığı yazısını okudu. "Yoldaş artık kavgaya, kavgaya artık yoldaş olmuştun" diye Aysun'un mücadelesini anlatarak, "Şan olsun, bedenleriyle devrim ateşini kucaklayanlara" dedi.

Kısa süre önce sonsuzluğa uğurladığımız "Nazım Akarsu" Vefa yoldaşımızın Aysun için yazdığı şiirlerini okudu yoldaşları. Ve söz alan yoldaşları O'nunla ilgili anılarını, izlenimlerini, yaşadıklarını anlattılar. Bir yoldaşı "O bizim en iyilerimizdendi. Bu, ölenin ardından söylenen 'klişe' bir söz değil" diyerek Aysun'un ileri kişiliğinden örnekler verdi. Bir başka genç yoldaşı, kendi şiirini okudu, "Onlar bizim yıldızlarımız" dedi. Zindandan bir diğer

Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan'ın şiirini okudu, "Dilim dağlansın ateşlerle, Nasıl dedim, yoksun..." dedi.

Zindandan bir diğer yoldaşı Aysun ve Sibel'i anlatarak, duygusal anlar yaşattı. Dışarıdan Ölüm Oruçlarına tanık olan bir yoldaşı da "O süreçte toplum üzerine dev bir alev topu geliyordu ve onlar en önde kenetlenildiler, bir adım geri çekilmediler, saldırı sırası kendilerine geldiğinde toplum da geri adım atmamasını sağladılar. Kendi bedenlerini silah haline getirmek zorunda kaldılar" dedi.

Kısa anlatımların ardından anma, ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için Enternasyonal Marş'ının söylenmesi ile sonlandı.

Adana'da Pankart Asma ve Bildiri Dağıtımı

Adana'da Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) tarafından, Deniz Poyraz'ın katledilmesine ve HDP'yi kapatma saldırısına, zindanlarda devam eden açlık grevi eylemleri için 23 Haziran günü bir çok mahallede pankartlar asıldı.

Anadolu, Akkapı, Fevzipaşa gibi bir çok mahallede halkın yoğun olduğu bölgelere asılan pankartlarla, "Deniz Poyraz Ölümsüzdür", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Bir Deniz Gider Bin Deniz Gelir", "HDP'yi Savunacağız-Faşizmi Yeneceğiz", "Bijî Berxwedana Zindandan" denildi.

Aynı gün Devrimci Parti'ye yönelik saldırılar ve HDP'nin kapatılmasına dair, aralarında Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri'nin de olduğu devrimci ve demokratik kurumların da imzasıyla hazırlanan bildiri dağı-

tımı yapıldı.

5 Ocak Meydanı'ndan başlayan bildiri dağıtımında sık sık ajitasyonlarla işçi ve emekçiler, devrimcilerin safalarında örgütlenmeye, mücadeleye çağrıldı. "HDP hangi gerekçeyle kapatılmak isteniyorsa, Devrimci Parti'ye ve devrimcilere o nedenle saldırıyorlar. Burada asıl hedef işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen yoksul Kürt ulusunun devrimci mücadelesidir. Bizleri sindirmek, bastırmak ve hayalini kurdukları sömürü ve baskı düzenini sağlamlaştırmak istiyorlar..."

Bizler devrimciler olarak diyoruz ki, faşizmin bu saldırılarına asla diz çökmeyeceğiz" denilerek hem bu saldırıların asıl amacına değinildi hem de kararlılık vurgusu yapıldı.

DÜNYADA BİR HAYALET DOLAŞIYOR

Arno Dogan

Marx ve Engels 1848'de "Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor" demişlerdi. O hayalet yıllar içinde dünyanın dört bir yanını gezdi durdu, kimi yerlerde bu hayalet gerçekliğin kendisi olma yolunda önemli gelişimler gösterdi, kimi yerlere şöyle bir uğrayıp selam verip geçti. Ama, artık bu hayalet dünyada son sürat dolanmaya hatta birçok yerde ete kemiğe bürünmeye başladı.

Tekelci sermaye, en büyük korkusu olan bu hayaletin dünya halklarında cisimleşmesi karşısında korkudan tiril tiril titiyor. Korkularını gizlemek içinse dünyanın dört bir yanında korku salmaktan, dahası ufak ihtimallerin bile önüne geçebilmek için çocuk yaşlı demeden kan dökmekten geri durmuyorlar.

Yüzyılımızın ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olduğu artık herkesin malumu. En inancsız, devrime sırtını en fazla dönenler, hatta devrimci olduğunu iddia edip devrim korkusu ile bu gerçeği çarpıtmaya çalışanlar bile bunun farkında. Ayaklanmalar ve devrimler dediğimizde karşımıza ilk çıkan olgu ise "iç savaş" oluyor. Coğrafyamız onlarca yıldır süren "uzun iç savaş" deneyimiyle karşı karşıya olursun, bugün kendisini iç savaşlar biçiminde ortaya koyan bir dünya savaşı süregelmekte.

Bir dünya savaşının varlığı herkesin malumu olsa da, bu savaşın diğer dünya savaşları gibi bir emperyalist paylaşım savaşı olmadığı tespitini yapmaktan aciz onlarca görüş kol geziyor. Biz bunu iki anlama getirecek şekilde ortaya koyalım. Bu dünya savaşı bir emperyalist paylaşım savaşı değildir! Bu savaşın tarafları dünyayı yeniden paylaşmaya soyunan "iki ayrı emperyalist kutup" filan değildir. Bu savaşın tarafları topyekun tekeli sermaye ile onun karşısına aldığı dünya halklarıdır. Yani bir yanda hangi ulustan olursa olsun o ulusun tekeli sermayesi -yanına diğer ulus tekelcilerini de almış- öte yanda ne ekonomik ne de politik olarak tekeli sermayenin egemenliğini kabul etmeyen halklar... Dünya'da bir hayalet dolaşiyor.

Bu savaşa her geçen gün yeni halkalar eklenmeye, her geçen gün yeni cepheler açılmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Kolombiya'da halkın hükümetin vergi reformuna karşı başladığı eylemler, tüm Kolombiya sokaklarına sıçrayınca tekeli sermaye iktidarı halka karşı tüm baskı ve zor aygıtını kullanmaktan, eylemcilere ateş açmaktan herkesin gözü önünde katliama girişmekten çekinmedi. Ayaklanma, Kolombiya devletinin bütün çabalarına rağmen yayılmaya ve büyümeye devam etti. Kolombiya halkının egemenlerin iktidarına karşı açtığı savaş henüz neticelenmedi, tıpkı dünyanın geri kalanı gibi...

Kolombiya'da bunlar olurken işgalci-siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı on yıllardır uygulamakta oldukları baskı, işgal ve ilhak politikalarının yeni bir dalgasında Şeyh Cerrah mahallesindeki Filistinlileri zorla evlerinden kovmaya çalışan İsrail siyonizmine karşı Filistin halkı mahalle sakinleriyle dayanışma amacıyla Al-Aksa Camii'nde toplandı. İşgalci İsrail camide toplanan Filistin halkına gaz bombalarıyla ve halkın üzerine ateş açarak saldırdı. Bunun karşısında yakın tarihi kahramanlıklarla dolu olan Filistin halkı İsrail'e karşı ayaklandı. İsrail'in buna cevabı geçmişteki gibi yine kanlı katliamlarla oldu. Filistinli devrimciler ise direngen tarihinin hakkını vericesine bu saldırıları püskürtmeye, Filistin halkının ısrarlı ayaklanmasını daha ileriye götürmeye devam ediyorlar. Filistin halkı işgalci İsrail devletine karşı mücadelesini tüm halklara ders verecek nitelikte bir cüretle sürdürmeye devam ediyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem yıkılıyor, küresel çaplı ekonomik ve politik krizlerini yıllardır çözemiyorlar. Yıllardır dünyada ayaklanma dalgalarının uğramadığı tek bir metrekare kalmadı. Emperyalist-kapitalist sistemin krizlerine halklar her geçen gün gereken cevabı verirken pandemi, sistemin krizlerini derinleştirmeye devam ediyor. Halkların öfkesi kolektifleşiyor. Ülkelerimiz de dünyadaki bu durumun istisnası değil. Türkiye ve Kürdistan devrimcileri olarak tarihimiz onlarca şanlı direniş ve ayaklanmalarla dolu. Ancak tarihimiz bundan ibaret değil. Tarihimiz Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilerin İsrail siyonizmine karşı Filistin ve Lübnanlı devrimcilerle birlikte enternasyonal görevlerini yerine getirirken, onlarla savaşırken ölümsüzleşenlerin tarihidir. Onların bayrağını Rojava'da devralan birleşik devrimin tarihidir. Gezi'de ölümsüzleşen Ethem'in, Berkin'in, Ali İsmail'in cüretiyle Kolombiya halkını selamlıyor onların kavgasını bu topraklarda büyütme ve zafere ulaştırmanın sözünü veriyoruz. Kürdistan halkının yanında olmaya geçmişte olduğu gibi bugün de devam ediyoruz. Zafer artık birkaç adım ötemizde kendisine uzanmamızı bekliyor. Geleceğimiz, geçmişimizden de şanlı olacak: Birleşik devrim zaferle taçlanacak!

Katliamın 28. Yılında Sivas'ta

2 Temmuz 1993'de Madımak Otelinde yakılarak katledilen 33 aydın için her sene yapılan anmanın 28. yılında Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği olarak yer aldık.

Dün akşam saatlerinde onlarca kentten yola çıkan binler, sabah saatlerinde PSAKD Sivas Şubesi önünde bir araya geldi ve katliamı lanetlemek, faillerin yar-

gılanması ve katliamın gerçekleştiği otelin "Utanc Müzesi" olması talebiyle yürüdü. "Katliamlara Hayır Madımak'a Adalet" ve katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının yer aldığı pankartlar taşıdı yürüyüş boyunca.

Mücadele Birliği olarak da "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!" pankartı ile katıldığımız anma;

sabah şarkılar, deyişler eşliğinde yürüyüş kortejlerinin oluşturulmasıyla başladı. Uzun süren yürüyüş süresince ajitasyon ve sloganlarımızla yürüdü.

Yürüyüş sırasında çoğunlukla "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Hedef İktidar", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir

Şeydir", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Polis ablukasında Madımak Otelini önüne gelen kitle, otel önüne yitirenlerin fotoğraflarını bıraktı. Burada yapılan konuşmalar, deyişler ve semah gösterisi ile anma sona erdi.

Mücadele Birliği Okurları

"Maraş'ın, Sivas'ın, İzmir'in Hesabı Sorulacak"

İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Sivas Katliamı'nın 28. yıl dönümünde Madımak Otelinde yaşamını yitirenler Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda yapılan kitlesel eylemle anıldı. 2 Temmuz günü yapılan anmada Birleşik Mücadele Güçleri ve Birleşik Gençlik Meclisleri sloganlar eşliğinde yürüyüşle alana geldi.

"Sivas'ın Işığı Sönmeyecek Mafya Çete

Düzeninden Maraş'ın, Sivas'ın, İzmir'in Hesabı Sorulacak" pankartı açılan eylemde Sivas Katliamı'na ilişkin dövizler ve yaşamını yitirenlerin fotoğrafları taşındı. Saygı duruşu ile başlayan anmada Metin Altıok'un şiiri okundu.

Şiirin ardından HDP Milletvekili Musa Pirolu konuşma yaptı. Konuşmasında Sivas Katliamı'nın katillerinin sokaklarda dolaşiyor olmasının yarattığı öfkeden bahsetti, "Sivas'ı

ateşe verenler Deniz Poyraz'ı katledenlerdir" dedi.

Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri adına açıklamayı Zeynep Çelik okudu. Topyekun saldırılara karşı birlikte mücadele etmek gerektiğini ifade eden Çelik "Topyekun saldırıların karşısında bizlerin tek seçeneği var, faşizme karşı birleşmek ve mücadele etmek. Çalışırken ölmeye, sömürülmeye karşı mücadele eden işçiler, emekçiler; yaşamını ve özgürlüğünü kazanmak için direnen kadınlar, 'Alışın buradayız' diyen LGBTİ+'lar; üniversiteleri ve hayalleri için mücadele eden öğrenciler, geleceklere için direnen gençler; onurları için buradayız diyen halklar; doğası, yaşam alanı için direnenler olarak, bu ülkenin Alevileri, Kürtleri, sosyalistleri olarak seçeneğimiz; geleceğimizi, onurumuzu, özgürlüğümüzü kazanmak için bir araya gelmek, örgütlü mücadeleyi, ortak mücadeleyi yükseltmektir. Katliamlar tarihine son vermenin yolu da budur" dedi.

Eylemde sık sık "Sivas'ın Işığı Sönmeyecek", "Kurtuluş Tek Başına Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak", "Deniz Poyraz İsyanımızdır", "Sivas'ın Faili Deniz'in Katili", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

"Zalimlerin Çarkını Kırma İçin Mücadeleyi Büyütelim"

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ta düzenlenen Pir Sultan Abdal etkinliğinde Madımak Otelinde yakılarak katledilen 33 aydın ve sanatçı, İstanbul Sarıgazi'de Vatan İlköğretim Okulu önünden başlayan ve Demokrasi Caddesi sonuna kadar devam eden kitlesel yürüyüşle anıldı.

3 Temmuz günü "Türküler Yanmaz", "Sivas'ı Da Deniz'i De Unutmasın", "Bozuk Düzendeki Sağlam Çark Olmaz Sivas'ı Unutmadık Hesabını Soracağız", "Bozuk Düzendeki Sağlam Çark Olmaz Sivas 93 Unutmadık Unutmayacağız" pankartları açılan eylemde Sivas katliamında yaşamını yitirenlerin fotoğrafları ve Sivas Katliamını protesto eden dövizler taşındı. Eylemde İzmir'de katledilen Deniz Poyraz'ın fotoğrafı da taşınarak sık sık "Deniz Poyraz Ölümsüzdür" sloganı atıldı.

Mücadele Birliği Platformu da "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Şimdi Devrim Zamanı", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" dövizleriyle katıldı.

Yürüyüş boyunca sık sık Madımak Otelinde yaşanan yaşamını yitirenlerin isimleri okunarak "Yaşayın", "Burada" diye haykırıldı.

Demokrasi Caddesi girişinde saygı duruşunun ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı kurumlar adına Gül Bektaş okudu.

Tarih boyunca yapılan Çorum, Maraş, Dersim, Roboski, Suruç, Ankara ve Deniz Poyraz katliamlarını hatırlatan Bektaş, bu sömürü düzeni bu saltanat devam etsin diye on yıllardır din, dil, ırk ayrımını körükleyerek, dincigerici

politikalarla, tarikat-cemaat örgütlenmesiyle emekçilerin bir araya gelmesini engellemeye çalışıldığını, kayıunlarla, parti kapatma davaları ile kirli savaş politikaları ile halkları birbirine düşman etmeye çalışıldığı söyledi.

Pir Sultan'ın yüzyıllar önce "Bozuk düzendeki sağlam çark olmaz!" dediğini hatırlatan Bektaş, baştan aşağı pislige batmış bu düzenin artık değişmesi gerektiğini belirterek "İnsanlığın kurtuluşu için sömürsüz, özgürce yaşayabileceğimiz bir dünya istiyoruz. Bunu da ancak bizlerin geçmişini unutmadan, ateşte semaha duran insanlığın direnciyle mücadele ederek ve örgütlenerek kurabiliriz.

Katliamlara ancak örgütlü bir güçle dur diyebiliriz" dedi.

Pir Sultan'ın "Yürü bre Hızır Paşa Senin de çarkın kırılır Güvendiğin padişahın o da bir gün devrilir..." sözünü hatırlatan Bektaş "Bu sömürücü, zalim düzenin çarkını kırma için bugünden mücadeleyi büyütelim" diyerek sözlerini tamamladı.

Anma biterken Sivas'ta katledilenlerin isimleri anılarak "Sivas'ı Unutmadık Unutturmayacağız", "Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak" sloganları atıldı. İzmir'de katledilen Deniz Poyraz için de "Sivas'ın Yakanlar Deniz'i Vuranlar", "Deniz Poyraz Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

“Vazgeçmiyoruz”

İstanbul Sözleşmesinin bugünden itibaren yürürlükten kalkmasının ardından binlerce kadın, “İstanbul Sözleşmesi’nden Vazgeçmiyoruz” diyerek Taksim Tünel’e akın etti.

İstanbul Sözleşmesi’ni Uygula Kampanya Grubu’nun çağrısıyla akşam saat 18.30’dan itibaren “İstanbul Sözleşmesi’nden Vazgeçmiyoruz, Hayatı Durduruyoruz” şiarıyla binlerce kadın Taksim Tünel’de bir araya geldi. Bütün renkleriyle polis barikatlarına rağmen alanda bütün renkleriyle yerini alan kadınlar “Susmuyoruz Korkmuyoruz İtaat Etmiyoruz”, “Asla Yalnız Yürümeyeceksin”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “İstanbul Sözleşmesi’nden Vazgeçmiyoruz”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Jin Jiyan Azadi”, “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganları attı; Deniz Poyraz ve katledilen kadınların fotoğraflarını taşıdı. Emekçi Kadınlar - EKA da dövizleri ile alanda idi.

“İstanbul Sözleşmesi’nden Vazgeçmiyoruz, Bizim İçin Bitmedi” pankartı açan kadınlar “Biz haklarımız, özürümüz içinde dünyayı yerinden oynatmaya çok alıştık” diyerek İstanbul Sözleşmesi’nden vazgeçmeye niyetleri olmadığını haykırdı.

Erkekler tarafından öldürülen kadınların isimleri sayılarak “Buradayız” denildi. Tünel Meydan’da bir süre konuşmalar yapan kadınlar, “Susmuyoruz Korkmuyoruz İtaat Etmiyoruz” diye haykırarak yürüyüşe geçti. Kadınlar, polislin kurduğu ilk barikata aşarak Rusya Konsoloslugu önünde ikinci barikata gelene kadar yürüdü. Burada polis barikatının yanında demir bariyerler de kurulmuştu. Burada bir süre sloganlarla bekleyen, barika-

tın açılmasını-aşılmasını haykıran kadınlar barikata yürüdü. Kalkanlarla kadınların önünü kesen polis kadınların öfkesiyle tanıştı ve kısa süren arbede sonrası kadınlar polislerin kalkan ve kasklarına el koydu, kitle arasında elden ele dolaştı kalkanlar. Geri çekilmek zorunda kalan polis demir bariyerlerin arkasına geçti, ancak kadınlar bariyerleri yıkarak geçti. Bunun üzerine polis biber

gazı ve plastik mermilerle saldırdı.

İlk anda dağılan kadınlar hızla geri döndü, alanı terk etmedi, sloganlara devam etti. Barikatın başında “Bir Kişi Daha Eksilmeyeceğiz” sloganları atan kadınlar burada basın açıklamasını okudular.

“Son defa uyarıyoruz. Sokağa dökülmüyoruz. Bizim için bitmedi. Yasakları aş da gel” diyen kadınlar, Karaköy’e doğru yürüyüşe geçti. Sloganlarla Karaköye ulaşan kadınlar “Geceleri De, Sokakları Da, Meydanları Da Terk Etmiyoruz” diyerek burada bir süre caddeyi trafiğe kapatarak eylemi sürdürdü. Eylem geç saatlerde sona erdi.

Polisle yaşanan arbedenin ve barikatların yıkılmasının ardından Emekçi Kadınlar (EKA)’dan bir kadının, barikat altında kalarak ayağının ezildiği, hastaneye götürüldüğü haberini aldık.

Ba-Ri-Ka-Ta Yüklen!

Merdivenleri çıkarken yıllar önce devrimci bir tutsaktan gelen bir mektup vardı aklımda. Kitleleri bir adım daha ileri götürebilmenin yollarını sorduğumda verdiği bir cevap: Eylemin içindeki ruh halini anlamaya çalış diyor; insanların gözlerine, sloganlara nasıl katıldıklarına, yumruklarını nasıl sıktıklarına bak. Doğru zamanın geldiğini ancak o zaman anlayabilirsiniz. Bir adım ileri mi atılıyorlar, yerlerinde mi duruyorlar, yoksa evlerine mi dönmeye niyetli? İşte bunu en iyi kitlelerin içinden görebilirsin.

1 Temmuz itibarı ile zaten birçok maddesi uygulanmayan bir sözleşme resmen feshedildi. İstanbul Sözleşmesi tüm toplum için çok büyük bir kazanım olabileceken, bizim hayatımızın somut gerçeği sözleşmenin imzalandığı günden bu yana inanılmaz bir oranla artan kadın ve LGBTİ+ cinayeti, çocuk istismarları, taciz ve tecavüz vakaları oldu. İşte bu yüzden yapılan her eylem sözleşme için değil, aramızdan koparılan kadınlar, koruyamadığımız çocuklar, bir kesimin nefretiyle savaşmak zorunda kalan “lubun-yalar” içindi. Kadınların çok uzun yıllardır uğruna mücadele verdiği ve her gün biraz biraz ellerinden alınan haklar içindi. Her eylem, öldürülme korkusu olmadan yaşama talebinin haykırışıydı.

İşte o gün Tünel’de ve birçok ilde meydanlara çıkan kadınların ve LGBTİ+ların sokakta olmalarının nedenleri buydu. Eyleme gelen herkes, neden orada olmak

zorunda olduğunun bilincindeydi. Genç kadınlar, öğrenci kadınlar, işsiz kadınlar, işten çıkıp gelen kadınlar, sosyalist kadınlar, anarşist kadınlar, eşcinsel kadınlar, trans kadınlar, saçları ağarmış ama enerjisi hala yerinde olan teyzeler, kız arkadaşları ile birlikte gelen genç erkekler... Hiçbiri geçerken uğramış değildi. Hiçbiri basın açıklamasını dinleyip gitmek için de gelmemişti.

Toplanıldığı andan itibaren kitlelerin önüne kurulan barikata aşmaya dönük sloganlar yansıdı sosyal medyaya. Gerçekten de herkesin ruh hali böyleydi. Pan-

kartın arkasında sıralanan, birbirine çarparak, birbirinin önlerine geçerek slogan atan kitlelerin içten içe konuştuğu şey “sekize kadar bekliyoruz, sonra yükleniyoruz”du. Eylem saatinden önce orada toplanmaya başlayan ve bir adım bile geri gitme eğilimi olmayan kitlelerin başından beri sözleşme değil, barikat sloganı atmasının nedeni buydu.

Polislerle sekiye kadar süren pazarlıklar sonucu ilk barikat geri çekildi ve kadınlar yürümeye başladı. Yavaş, emin adımlarla, sloganlarla yürüdüler. Her durmada önünü net göremeyen kitle,

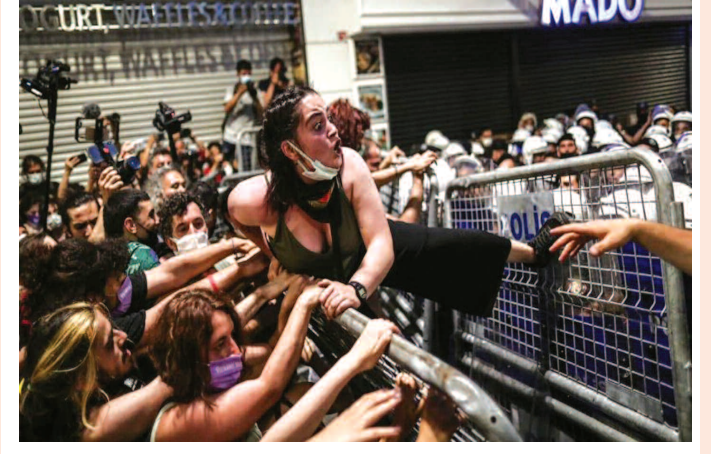
hemen önlerinde bir barikat olmasa da “barikata yüklen!” sloganını atmaya başlıyordu. Ve yürüdükçe birbirinin önüne geçmeye çalışan, barikata bir adım daha atmaya çalışan kadınlar ellerindeki zilleri, ağızlarındaki düdüklere ve davulları daha hızlı ve yüksek sesle çalmaya devam ediyordu.

Çok uzun bir mesafe kat edemedi bu sefer kitlenin önü birkaç sıra demir barikatlarla kesildi. İşte o zaman kadınlar davulları daha sert çalmaya, birbirini iterek daha çok öne geçmeye başladı. Barikati elleriyle yıkmak isteyen kadınlar ve LGBTİ+ler barikata geçmek için birbirleriyle yarıştı. Ne TOMA geldiğinde ne cop indiğinde kimse geri adım atmadı. Barikatın üstüne çıkıp polisleri “katiliniz” diye parmak sallayanlar, barikati devirmek için tekme atanlar, düşen demirlerin üzerinde tepinenler... Ara sokaklardan Karaköy’e kadar uzanan bu savaşçı ruh hali, hayatımızdaki tüm barikatlarla dönük nefretle büyüdü.

Önlerinde ister kalkanlarla durulsun, ister demir parmaklıklar olsun, yaşamdaki tüm barikatlara aynı nefretle yöneliyor kadınlar ve LGBTİ+lar. Öfke ve nefret, korkularımızın önüne geçiyor. Yeni bir yaşam için yarışmasına barikata yükleniyorlar. Kadınlar ve LGBTİ+her tüm barikatları yıkmaya hazır görünüyorlar. Peki ya siz?

Not: dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin sitesinden alınmıştır.

KORKU VE KİTLESEL CESARET

Gerçek ilişkilerde egemenliğini yitiren her sınıf, biçimsel hale gelmiş egemenliğini sürdürmek için umutsuz ve amansız bir baskı ve terör dönemine yönelir. Koyu, kıyıcı bir diktatörlük; ezilen yığınları soluksuz bırakacak bir baskı rejimi... Neredeyse fizik yasası kesinliğinde bir toplumsal eğilimdir bu.

Artık demagoji, yalan, reklam, propaganda yetmez. Yığınları korkutmak, sindirmek gerekir. En büyük silah korkudur.

Sınıflar savaşının mevcut düzeyini anlamak açısından harika bir kavram/olgudur korku. Her iki cephe açısından da önemli bir kıstas. Kim, ne kadar korkuyor? Korku silahı asıl olarak kimi vuruyor?

Malum. Tüm faşist rejimler gibi dinci faşizmin de en büyük silahı emekçi yığınlar üzerinde yarattığı korkudur. Dolayısıyla, korkunun yenilmesi, etkisizleşmesi, dinci faşizmin en büyük silahının boşa düşmesi demektir. Savaşın genel seyri, tam da bu “silahın” etki alanı üzerinden anlaşılabilir.

Son, ama sonuncu değil, örnek İstanbul, İzmir, Ankara, Amed, Eskişehir... pek çok büyük kentte kadınların eyleminde yaşandı. RTE’nin “tek imza ile” çıktığı İstanbul Sözleşmesi’ni sahiplenmek, “genel bahanesi” oldu kadın isyanının. Üst üste bindi tüm olaylar. Kadın cinayetleri, kadına dönük şiddet, “Onur Yürüyüşleri”ne yapılan saldırılar... Kadınlar cesaret oldu yürüdü polis barikatlarının üzerine.

Her eylem polisin vahşi saldırısıyla karşılandı. Gaz bombaları, plastik mermiler, kalkanlı-coplu saldırılar... Ama polis barikatlarına, azgın polis saldırısına her yerde meydan okudu kadınlar. Soylu bir öfke, muazzam bir isyan vardı sokaklarda. Ve eylemcilerin saflarında korkudan eser yoktu. İşte size nesnel bir ölçüt!

Emekçi yığınlar arasında korku değil, cesaret yayılıyor bir salgın hızında. İşçiler arasında, işsiz işçiler arasında, gençlik arasında, yaşam hakkı için isyan etmek zorunda olan kadınlar arasında... dalga dalga yayılıyor cesaret.

Her çıkış, her eylem dalgası, her küçük isyan, arkada kalkanları tetikliyor, harekete geçiriyor. Toplumsal doku bir “süper iletken” halini almış durumda! Cesaret artık kitleselleşiyor.

Öfke kabına sığmaz hale geldi çoktan. Her fırsatta taşıyor. Hem bireysel patlamalar, “isyanlar” görülüyor, hem örgütlü eylemler, ayaklanmalar... Ve tüm baskılara, tehditlere, polis ve mahkeme dayatmasına, zindanlara rağmen insanlar sokaklarda öfkelerini haykırıyor. Hiç korkmadan duygu ve düşüncelerini dile getiriyor. Sokaklarda korku eşiği aşılmış durumda.

Kar etmiyor dinci faşizmin saldırıları. Etmeyecek de. Çünkü bu güncel “isyan”, öyle iddia edildiği gibi “bir takım odakların kışkırtmasının” ürünü değil, tarihsel bir gelişmenin ürünü. Tüm dünyada kapitalist ilişkilerin güncel ve süregelen krizidir asıl “kışkırtıcı”! Ve hiçbir güç, kapitalizmin bu “kışkırtıcı faaliyetini” engelleyemez, kapitalist sistem tarafından her gün yeniden ve yeniden harekete geçmeye zorlanan yığınları korku ile sindiremez.

Korku silahı çoktan ters tepti. Her sokak röportajı, her küçük eylem, her en basit “hak arama” girişimi, devasa devlet aygıtının ağır baskı ve saldırılarının nasıl hiçleştiğinin canlı kanıtıdır. Asıl bu baskı araçlarını ellerinde tutanlar, on milyonlarca yoksulun gazabından tarifsiz bir korkuya kapılıyorlar. En büyük silahlarının böylesine hiçleşmesinden dehşete düşüyorlar.

Cesaret kitleselleşmiş, artık emekçi yığınların olağan özelliklerinden biri haline gelmiştir. Tekil “öncüler” değil, kitleler halinde geriden gelenlerin yolunu açıyor her eylemci kesim. Cesaretin böylesine kitlesel ve toplumsal karakter kazandığı koşullarda sınıf bilinçli işçilere, öncülere düşen görev, bu “kitlesel cesaret”in önünü açacak yönelimler sergilemektir.

Devrimci pratik girişimler gerekiyor. Sözü olan, sokaklarda pratik bir şekilde söylemek zorunda. Her sanayi bölgesinde, her işletmede, okulda, mahallede... her yerde öne geçmek, bu kitlesel cesarete denk, hatta geriden gelenlere esin olacak bir dille konuşmak gerek. Ve kuşkusuz bu “esin”in özel araçlarını da hiç gecikmeksizin yaratmak gerek. Özellikle gençlik, bu doğrultuda cesaretlendirilmeli, ileri atılması sağlanmalı.

Son kadın isyanının bir kez daha altını çizdiği gerçek, korkunun saf değiştirdiğidir. “General korku” dinci faşizmin saflarında dolu dizgin sürüyor atını. Bunu görmek isteyen, dinci faşist iktidarın en tepesindekilere baksın yeter. Korkudan fal taşı gibi açılmış gözler, duvar kireci rengineki yüzler... Korkunun cisimleşmiş halidir şimdi onlar.

“İstanbul Sözleşmesi Bizimdir”

Antakya Atatürk Parkı’nda kadınlar 1 Temmuz günü “İstanbul Sözleşmesi Bizimdir, Vazgeçmiyoruz” şiarıyla alanlardaydı.

Kadınların iradesinin yok sayılmasına, erkek-devlet şiddetine karşı boyun eğilmeyeceği, İstanbul Sözleşmesinden vazgeçilmeceği vurgulandı.

Eylem şarkılar söylendikten, halaylar çekildikten sonra sona erdi.

SAVAŞ RÜZGARLARI

Sinan Kaleli

İçeride ve dışarıda olayların akış hızı baş döndürücü. Yıllar önce işaret ettiğimiz "Kısa Tarih", artık günlük hayatımızın bir parçası oldu. Olaylar öylesine hızlı ki, en sarsıcı gündemlerin bile bir göz açıp kapayıncaya değin arka plana düşmesi, sürekli yeni sarsıcı olayların patlak vermesi, günümüzün temel özelliği artık.

Yolsuzluklar, Peker videoları, SBK'nın açıklamaları, her yanından tel tel dökülen korkunç bir çürümeye, akla hayale sığmayan ilişkiler ağı, HDP davası, Kobane davası, Deniz'in katledilmesi... derken, uluslararası arenada gittikçe artan gerilimler ve yükselen savaş riskleri gözden kaçıyor.

Dolu dizgin savaşa giden sürecin ifadesinden biri olarak NATO zirvesi, emperyalist saldırganlığın "güncel yol haritasını" belirlemiştir. Zirve sonrası emperyalist saldırganlık adımları hızlandı. Uluslararası Güvenlik Konferansı'nda konuşan Şoygu'nun deyişiyle "İttifak, Rusya-Belarus Birlik Devleti'nin yakınındaki bölgelere hızlı şekilde asker itikal etmek için güzergahlar oluşturuyor. Doğu sınırlarımızda, Asya'ya orta menzilli ABD füzelerinin konuşlandırılması tehlike arz ediyor. NATO, Rusya ve Çin'i dizginlemeye yönelik küresel askeri ve siyasi birlik haline geldi".

Hiç kuşku yok ki, bu ifade eksiktir. NATO sadece bu iki ülkeyi dizginleme aracı haline gelmedi. Ondan daha öncelikli hedefi, "ayaklanmalar yüzünlüne hazırlık" olarak tanımlandı. Emekçi yığınların küresel başkaldırısı karşısında emperyalist-kapitalist sistemin "koruma duvarı" olarak çeyrek asırdır Atlantik'le sınırlı olmayan devasa bir alanda savaşıyor. NATO, küresel iç savaşta sermayenin en etkin vurucu gücüdür.

Aynı Konferans'ta Çin Savunma Bakanı "Bugün dünya düzensiz olarak nitelendiriliyor. Kaotik olaylar ve durumlar meydana geliyor. Bunun sebebi, her şeyi unutan ve kendine sadece soğuk savaş zihniyetini belirleyen bir ülkenin güç politikası uygulaması, hegemonyasına öncelik vermesi, bu ülke için her şeyden önce tek taraflılık ve müdahalecilik geliyor. Bu ülke kendi kurallarını dayatıyor, diğer ülkelere kendi iradesini dayatıyor, sebepli veya sebepsiz diğer ülkelerin iç işlerine karışıyor, çevreleme, bölme, engelleme politikası uyguluyor, yaptırımlar uyguluyor, kamuoyunu manipüle ediyor, birçok ülkede meşru iktidar ve hükümetleri değiştirmek için renkli devrimler gerçekleştiriyor. Buna birlikte karşı koymalıyız. BM liderliğindeki uluslararası sistemi, uluslararası hukuka dayanan dünya düzenini savunmak ve BM'nin uluslararası işlerdeki merkezi rolünü desteklemek gerekiyor" sözleriyle ABD-NATO ile olan derin uzlaşmazlığı dile getiriyor.

Putin ise durumu "jeopolitik türbülansların artması" olarak niteliyor. Moskova'daki Konferans, ABD-NATO eğilim ve yönelimlerine yüksek sesle itiraz ve meydan okuma arenası işlevi görüyor.

Aynı zaman diliminde, Karadeniz'de, Odessa'dan Gürcistan'a demir alan İngiliz destroyeri, Rusya karasularını ihlal etti. Rusya, İngiliz savaş gemisine uyarı ateşi açtı. İngilizler bunu yalanladı. Ama sonrasında bizzat BBC'nin gemiden geçtiği görüntüler ve Rusya'nın yayımladığı video, Rusya'yı doğruluyor.

İngilizler yalanlaydursun, Rusya, üst üste sert açıklamalar yapıyor. Bu olaydan kısa süre önce Genelkurmay

başkanı Gerasimov, "nükleer silah kullanma hakkımızı saklı tutuyoruz" açıklaması yapmıştı! Olaydan sonra Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Ribakov, olayın tekrarı halinde "bu defa bombalar hedefi bulur" diyerek gözdağı verdi. Peskov "kasıtlı ve önceden planlanmış provokasyon" diyerek "tüm seçenekler masada" dedi. Zaharova da Londrayı "utanmazca yalan söylemekle" suçladı.

Gerilim tırmanıyor. Ve daha da tırmanacak. Zira 3 gün sonra, 28 Haziran'da NATO'nun öncülüğünde 32 ülkenin katılımıyla Ukrayna kıyılarında "Deniz Meltemi" adı verilen bir tatbikat yapılacak ve 10 Temmuz'a kadar sürecek. Rusya'nın burnunun dibinde devasa bir gözdağı tatbikatı! 5 bin asker, 32 gemi, 40 uçak, 18 özel operasyon ve dalış timi yer alacak. NATO dışında Mısır, Tunus, Pakistan, Güney Kore, Brezilya, Senegal, Birleşik Arap Emirlikleri, İsrail, Ukrayna gibi ülkeler de katılıyor.

Anlaşılabileceği üzere gerilim olağanüstü bir tırmanış sürecinde. Rusya'nın "uyarı ateşi" basit bir sınır ihlali karşısında geliştirilen refleks değil. Zaten sınır ihlali de basit bir olay değil. Olayın kendisi bu tehlikeli bağlam içinde gerçekleşmekte.

Matematikte olasılık hesabında, örneğin yüzde bir, binde bir, milyonda bir... gerçekleşmesi küçük ihtimal dahilinde olaylar betimlenir. Tekil deneme/girişim/olay üzerinden gerçekleşme ihtimali söz konusudur. Oysa doğada ve evrende, milyonlarca ve milyonlarca kez yinelenen süreçler açısından bu türden "küçük olasılıklar", gerçekleşmesi kaçınılmaz zorunluluklar haline alır. Bu haliyle rastlantı, zorunluluktur. Toplumsal olaylarda da benzer süreç söz konusudur. Kimi dö-

nemler açısından son derece düşük ihtimal olarak beliren olgu ve olaylar, kimi şartlarda, tıpkı doğada olduğu gibi "deneme bombardımanına" tabi tutulur ve gerçekleşmesi neredeyse fizik yasası keskinliğine kavuşur.

Başka şartlar altında çeşitli karşıt eğilim ve etkenlerle dengelenebilecek kimi baskın eğilimler, belirli şartlarda engellenemez bir yönelime/harekete dönüşür. Büyük yıkım savaşları, paylaşım savaşları bu türden olgulardır. Kapitalist sistem altında önünde sonunda iş, savaşlara varır. Çünkü güçler dengesi sürekli değişir ve bu kapitalist dünyada bu güçleri "ölçmenin" savaştan başka yolu yoktur. (Kuşku yok ki, burada, savaşları ortadan kaldıranın ancak kapitalizmi ortadan kaldırmakla mümkün olduğu kendidir.)

Ama bu savaşlar her şart altında "kaçınılmaz" olarak çıkmaz ortaya. Karşıt eğilimler ve etkenler, bu baskın eğilimi görece uzun dönem dengeler. Şartlar değişir, olaylar üst üste biter. İhtimal, bir kaçınılmazlık haline gelir.

Belirli bir dönemdir bu "kaçınılmazlık" koşullarında yaşıyoruz. Son dönemlerdeki gerilimleri ele alırken, bu perspektiften bakmakta fayda var. Aksi halde patlak veren bir gelişme, duru gökte çakan bir şimşek gibi "beklenmedik" bir vakti haline alır.

"Savaş rüzgarları"nın estiği bu ilişkiler ağında Türkiye'nin durduğu yere gelince... Açmazlarla dolu dış politikaya dair bolca malzeme yer alıyor basındaki değerlendirmelerde. Ama bu, bir "kararsızlık" olarak görülmemeli. Türkiye, tartışmasız bir şekilde NATO üyesidir ve NATO adına zaten uzun süredir Rusya'yı çeşitli alanlarda oyalamakta, Rus basımının deyişiyle "onu yormaktadır". Libya,

Suriye, Artsakh (D. Karabağ), Karadeniz... şimdiki bunlara Ukrayna ve Polonya'ya satılan (S)İHA'lar eklenmiş durumda.

Rusya bunun farkında ve rahatsız. Lavrov "yakında Türkiye tarafıyla, Ankara'nın Kiev ile yaptığı askeri işbirliğini gündeme getirecekleri bir görüşme gerçekleştirecekleri" açıklamasını boşuna yapmadı.

Tüm bu cepheelerde Ankara'nın üstlendiği misyon, bizzat NATO (özellikle de İngiliz-ABD emperyalizmi) tarafından verilen "görevler"dir. Dinci faşist iktidarın, her kritik dönemde AB ve ABD tarafından "bir şekilde" destek bulması, iki temel sebepten ötürü. Birincisi, içinde birleşik devrimi, mümkünse dizgin-siz bir vahşi diktatörlük kurarak ezilecek bir güç olarak görülmesi. İkincisi, uluslararası savaş planları ve bölgenin karşı-devrim üssü olarak Türkiye'ye duydukları ihtiyaç. Bu iki nedenden ötürü her kritik kavşakta Washington-Londra-Brüksel desteği ortaya çıkıyor.

Savaş bir eğilim olmaktan çıkıp bir kaçınılmazlık olarak belirginleştiğinde, dinci faşizmin kopkoyu bir diktatörlüğe evrilmeye çalışmasına verilen destek artacaktır. Demokrasiyi "Batı'dan bekleyenler, bu acı gerçeğe uyanmak zorunda kalacaklar.

Demokrasinin kazanılması sorunu, yalnızca içerideki sermaye düzenine ve onun iktidarına karşı savaşmayı değil, tüm dünyayı acımasız bir yıkım savaşına sürükleyen emperyalizme karşı mücadeleyi de kapsıyor. Bu yakıcı gerçeklik kendini her geçen gün daha açık ortaya koyuyor.

"Basının Nefesini Kesemezsiniz!"

Gazeteciler, iktidarın gazetecilere yönelik saldırılarını, polis şiddetini, gözaltı ve işkenceyi "Basının Nefesini Kesemezsiniz!" şiarıyla İstanbul, Ankara ve İzmir'de 29 Haziran günü Valilikler önünde protesto etti.

Çağdaş Gazeteciler Derneği, Dicle Fırat Gazeteciler Derneği, Diploması Muhabirleri Derneği, DİSK Basın İş, Ekonomi Muhabirleri Derneği, Gazeteciler Cemiyeti, Haber Sen, İzmir Gazeteciler Cemiyeti, Parlamento Muhabirleri Derneği, Samsun Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Foto Muhabirleri Derneği, Türkiye Gazeteciler Sendikası, Türkiye Haber Kameramanları Derneği'nin çağrısıyla gazeteciler ve basın meslek örgütleri; AFP foto muhabiri Bülent Kılıç şahsında son dönemde gazetecilere yönelik saldırılara gazetecilerin görüntü ve kayıt almasını engelleyen genelge ve bununla birlikte gazetecilere yönelik giderek artan polis şiddetini gözaltı ve işkenceyi protesto etti. Muhabirimiz Serpil Ünal da bir işçi eyleminde polisin saldırısı ile kırılan telefonu ile döviz açtı.

İstanbul'da Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde bir

araya gelen gazeteciler "Nefes Alamıyoruz Gazetecilik Boğulamaz" pankartı açarak Çağaloğlu'nda bulunan İstanbul Valiliği önüne, "Nefes Alamıyoruz", "Gazetecilik Suç Değildir", "Özgür Basın Sısturulamaz" sloganlarıyla yürüdü.

Valilik önündeki eylemde ilk olarak, 19. LGBTİ+ Onur Yürüyüşü'nde işkenceyle gözaltına alınan AFP foto muhabiri Bülent Kılıç konuştu. Bülent Kılıç, o gün yaşadıklarını anlatırken farklı basın kurumlarında çalışan meslektaşlarının kendisini aradığını, fakat bunun haberini yapamadıklarını söyledi.

Kılıç, "Bir insanın nefesinin kesilmesi kadar kötü bir şey yok. Maalesef bir gazeteci olarak buna şahitlik ettim. Görüntü o kadar ağır ki, insanlar bu kadar reaksiyon verdi. Bu şekilde refleksi gösterilmiş olması beni mutlu etti. Herkese teşekkür ediyorum. Boynuma basan polis hala görevde. Hangimiz kendisini güvende hissediyor? Böyle bir davaya yürekten sahip çıkanlara teşekkür ederim" dedi.

Gazeteciler adına ortak basın açıklamasını Filiz Gazi okudu. Anayasa ile güvence altına alınan protesto hakkının fiilen yasaklanmış durumda olduğuna dikkat çeken Gazi, "Hakkımı aramak için sokağa çıkan bu yurttaşları haberleştirmek gazetecinin kamusal görevidir" dedi.

Gazetecilerin mesleklerini yaparken ağır şiddetle karşı karşıya kaldığını vurgulayan Gazi, gazeteciler

dönük baskıların İçişleri Bakanlığının gösteriler sırasında polislerin görüntülerinin alınamayacağına yönelik genelgesi sonrası daha da tehlikeli bir hâl aldığına dikkat çekti.

Gazeteciler kameralarını bir süre valilik önüne bıraktı ve uygulanan şiddeti protesto ederek sloganlarla eylemi sonlandırdı.

"Cezasızlık Zırhına Güvenmeyin"

İzmir'de de basın emekçileri saat 14.00'da İzmir Valiliği önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde sık sık "Özgür Basın Sısturulamaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Nefes Alamıyoruz", "Faşizme Geçit Vermeyeceğiz", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

Gazetecilerin görevinin sokağa çıkarılması haberleştirmek, onların sesini duyurmak olduğu vurgulanan açıklamada "Ancak meslektaşlarımız toplum adına görevlerini

yürütürken ağır şiddetle karşı karşıya kalıyor. İçişleri Bakanlığının gösteriler sırasında polislerin görüntülerinin alınmayacağına yönelik yasadağı genelgesinin ardından, bu şiddet çok daha tehlikeli bir hal almış durumda" denildi.

En son Onur Yürüyüşü'nde Bülent Kılıç'ın saldırıya uğradığı, boynuna basılırken güçlükle "Nefes alamıyorum" diyebildiği, tüm bu saldırılar karşısında basın emekçilerinin yılmayacağı söylenen açıklamada "Gazetecilik suç değildir ve bizler gazetecilik yapmaya devam edeceğiz. Gazetecilere şiddet uygulanmasını kanıksamayacağız, asla kabul etmeyeceğiz. Bu insanlık dışı yöntemlerde ısrar etmeyi düşünen memurları da uyarıyoruz. Cezasızlık zırhına güvenmeyin. Size bu kanunsuz emri verenlerle birlikte mutlaka yargılanırsınız. Gazeteciliği boğmamıza izin vermeyeceğiz!" denildi.

Basın açıklamasının ardından basın emekçileri mikrofonlarını valilik önüne bıraktı. Eylem alkışlarla sona erdi.

Katalan Parlamenterler Serbest

Bağımsızlık isteyen Katalan siyasi mahkûmların serbest bırakılması ve sürgünlerin geri dönmeleri için BM ve bağlı kuruluşlara, Avrupa Konseyi'ne bağlı kuruluşlara, Uluslararası Af Örgütü'ne ve diğer insan hakları kuruluşlarına kadar çeşitli örgütler İspanya hükümetine baskı yapmaya başladı. Ve sonunda hükümetin buna boyun eğmekten ve "sanıklara af ilan etmekten" başka seçeneği kalmadı.

Carles Puigdemont'un avukatı Gonzalo Boye, "Pedro Sánchez hükümetinin onaylayacağı aflar, İspanya ve Katalonya arasındaki mevcut siyasi çatışmaya bir çözüm değil, palyatif bir önlemdir. İspanya'da yargılanmayı bekleyen 3.000'den fazla rehinenin olduğu bir zamanda, özellikle dokuz mahkûm için özel önlemler alınmıyor" diyor ve bunu gerçek adalet ulaşma yolunda ilk adım olarak değerlendiriyor. Katalanların istediği, 3.000 Katalan rehineye af ve Katalan halkının kendi kaderini tayin hakkının tanınması...

Af, 22 Haziran'da kabine toplantısında onaylandı. Carles Puigdemont buna karşılık siyasi sorunun bu düzenle çözülmeyeceğini belirterek "İspanya yol devleti, Avrupa adaleti kendisine emredene kadar bir gün hapse kalmamaları gereken bazı siyasi mahkûmları serbest bırakacak, ama o bunu üç buçuk yıl sonra yapacak. Hiç kimse siyasi sorunu affederek çözmeye kalkışmasın" dedi twitter üzerinden.

Ortaya çıkan tartışmalara rağmen Yürütme, affın uygulanmasını onayladı. Yüzlerce bağımsızcı, Yürütme'nin önerdiği gibi af değil, "süreçler" nedeniyle mahkûm edilen dokuz mahkûm için "af" talep eden yuhalamalar ve bağırışlarla karşıladı Yüksek Mahkeme'de bu duyuruyu. İspanya Anayasası değiştirilmiş aflara izin vermediği için 9 tutsağın her biri için kişisel af çıkarılmıştı. İspanya halkı arasında ise Katalonya'da destek %68 ile çoğunlukta.

Ve 23 Haziran günü üç yıldan fazla bir süredir hapse olan dokuz Katalan lider serbest bırakıldı. Yoldaşları onları Katalonya bayrağı ve "Katalonya'ya Özgürlük" pankartı ile karşıladı hapisane önünde.

İspanya, Türkiye ile birlikte en fazla siyasi tutukluya sahip iki ülke.

#KusuraBakıyoruz

Cumhurbaşkanı Erdoğan, 1 Temmuz'dan itibaren geçerli olacak "Pandemi önlemleri"ni açıkladı. Pek çok yasak kaldırılır ya da gevşetilirken, en tepki gören yasak müziğe geldi...

Bir senedir bilinen, konuşulan şeyler; Pandemi nedeniyle alınan yasakların, getirilen kuralların hiç birinin, pandemiyi önlemek ile yakından uzaktan hiç bir alakası yok. Milyonlarca işçinin çalıştığı "sokağa çıkma yasakları", "lebele" dolu toplu taşıma araçları, işçi servisleri... Sadece çalışmadığın saat ve günlerde eve hapsolme...

Covid-19 virüsünün yaydığı dehşet, saçma da olsa, konulan kurallara uyma mecburiyetinde bıraktı insanları, tabii bir de tam takır hazineyi doldurmak için son yüz kesilen absürt cezalar... İktidarın bir kıyımına sebebiyet verse de pandemi karşısında işe yarayacak hiç bir tedbir almaması, halkları kendi tedbirlerini almaya itti. Getirilen "kurallara" mümkün olduğunca uyuldu ve milyonların ölümüne neden olan bu virüsün yarattığı dehşet, bu saçma "yasak"lara karşı çıkarılan seslerin cılız kalmasına yol açtı.

En yüksek sesi çıkaran, pandemi bahanesiyle bölükler halinde "kod-29" ile işten atılan, ücretsiz izine gönderilen işçiler oldu. Açlıktan ölmekten başka bir şans tanın-

mayan işçiler, 1 yılı aşkın süredir eylemler yaptı. Bu süreçte sesini yükselten bir diğer kesim, esnaflar oldu. İşçilerini işten çıkarmak veya ücretsiz izne yollamak zorunda kalan

esnaf kira, elektrik, vergi borçları altında neredeyse yok olmakla yüz yüze geldi.

Bir kesim var ki, müzisyenler ve eğlence sektörü, tamamen yok olmakla karşı karşıya. Pandemiden bu yana çalışmayan, hiç bir çalışma koşulu kalmayan müzisyenlerin isyanlarına tanık olduk. Aç kalmamak, ailesini geçindirmek için müzik aletlerini satanlar, umutsuzluktan intihar edenler.. Aşılmanın yaygınlaşmasıyla birlikte "normalleşme" için bir umut besleyen eğlence sektörü çalışanlarının yaşam umutları ve hayalleri iktidarın son açıklamalarıyla yok oldu.

"Kusura bakmayın saat

12.00'den sonra hiç kimse başkasını rahatsız edemez" diyen iktidara tepkiler önce sosyal medyadan yükseldi. Müzisyenler bunun kendilerini açlığa mahkum etmek anlamına gel-

diğini söylerken, insanlar da bu yaşağın pandemiye karşı değil özgürlüklere karşı getirilmiş bir yasak olduğunu söylemeye başladı.

Daha bir gün önce gençlere "evlenin 3 çocuk yapın" diye nasihat veren cumhurbaşkanının hemen ertesi gün 12.00'de eve yollaması büyük tepki topladı. Hemen üzerine ana muhalefet partisinin "seçimde görüşürüz, hatta sonrasında after parti yaparız" cevabı daha büyük tepki topladı. Yaptığı tüm karşı koyuş ve bulduğu çözüm "seçim ve sandık" olan "muhalefet" de tepkilerden payına düşeni aldı. Sosyal medya üzerinden insanlar bir taraftan #KusuraBakıyoruz diye "özel

Sibel Deniz

yaşamlarına müdahale"ye karşı öfkelerini paylaştılar, diğer taraftan kendini öldüren, borç içinde yüzen müzisyenleri, eğlence sektörü çalışanlarını, esnafı dile getirdi.

İnsanların çalışmak dışında bir yaşamın kalmaması, müziksiz ve eğlencesiz bir yaşama mahkum edilmesi de bir diğer öfke sebebi idi. Ve bunun dini yaşamın dayatması olduğu vurgulandı sık sık. İran hatırlatması yapıyor insanlar, "Biz de sizin gibiydik. O kadarını yapamazlar diyorduk. O kadarını yapamazlar dedikimiz her şeyi yaptılar." sözlerini anımsatıyorlar. "Müzikten değil, müzisyenlerin tek tek yoksulluk yüzünden intihar etmesinden; sanattan değil, sanatçıların hapse atılmasından; özgürlük ve eşitlikten değil, katlanarak artan kadın cinayetlerinden, bu zorba ataerkillikten rahatsız olun" dediler.

Kısa tarih döneminde yaşıyoruz. Eskiden aylara, yıllara yayılan olaylar, günler saatler içinde yaşanıyor ve bitiyor. Büyük bir öfke dalgası yaratan her olay gibi, bu konu da yeni tutuklamalar, baskınlar, katliamlar ile geri itildi. Ancak halının altına süpürülen gerçekler orada daha fazla kalamayacak. Kimsenin artık "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" deme şansı kalmadı, yılan herkese dokundu. Artık zaman, bu elleri birleştirme zamanı.

yapılarak kazanıldığını çok iyi biliyoruz. Onurlarını satarak seçim kazananlar işçi sınıfına ihanet edenlerdir" dedi.

Eraslan'ın kürsüden aşağı atılması üzerine tartışma, iki tarafın delegeleri arasında kavgaya dönüştü. Bir süre sonra genel kurul seçiminin sona erdiği ilan edilerek salon boşaltıldı. İşçiler "Kahrolsun İşçi Düşmanları", "İşçiler El Ele Komitelere" sloganları atarak genel merkezle işbirliğini protesto etti.

Dışarıda işçilere seslenen Ahmet Arkan "Şimdi seçimi kazanmış olabilirsiniz. Ama keşke bu seçimi dürüstçe işçinin gerçek iradesiyle kazanmış olsalardı, biz de kendilerini tebrik ederek ayrılışaydık. Fakat seçimi kazananlar sevinmesinler; yönetim bizde diye rahatlık duymasınlar; çünkü işçi hesap sormayı öğrendi. Bizim emek mücadelemiz, sınıf mücadelemiz devam edecek ve biz olmazsak da işçiler bu ihanetin hesabını soracaktır. Buradan hodri meylan diyoruz. Bakalım belediyeyle, genel merkezle pazarlık yaparak yönetime gelenlerin işçilerin hakkı söz konusu olduğunda karşılıklarında dik durabilecekler mi? Biz emeğin alınlarının mücadelesini verdik. Sınıf mücadelemiz devam edecek ve elbet işçi sınıfı kendisini satanlardan, işçi sınıfına ihanet edenlerden hesap soracaktır" dedi. Darp edilen işçiler hastaneye gidip darp raporu alırken, işçiler sendika şubesine geçerek durum değerlendirmesi yaptı, bazı sendika ve kurumlardan yönetici ve işçiler de gerekere toplantıya katıldı.

Ahmet Arkan ve Cem Karasoy iki-bu-çuk yıldır yaşanan gelişmeleri ve genel kurul toplantısında yaşananları değerlendirdi. "Bundan sonra mücadelemiz çok daha çetin olacak. Her birimiz komitelerimizi taban örgütlenmemizi güçlendirmek için daha çok çalışmak zorundayız. Yönetimde bizlerin olması gerekiyor ama işçinin emeğini savunacak belediye ve genel merkez karşısında, işçiyi saymaya çalışanlar karşısında dimdik durabilecek arkadaşlarımızın olması gerekiyor. Bundan sonra her birimiz işçinin içinde öncü arkadaşlarımızı bulmak yetiştirmek komitelerimizi ve tüm belediyelerdeki sınıf örgütlenmesini güçlendirmek için çalışmalıyız. Ve işçiyi satan yönetimlere son verecek bir sınıf yaratmak için mücadele etmeliyiz" dediler.

İşçiler ise seçimin kirliliği ilişkiler, rüşvetler, satın almalarla sağlandığını çok iyi bildiklerini ifade ederek "Kavgamız burada bitmedi. Biz seçimi kaybettiniz diye sizden vazgeçmedik bunu bilin. Bundan sonra daha çok birbirimize sahip çıkmak gerekiyor. Yeni insanları komitelerimize katmak için çaba göstereceğiz. Sizin de emeklerine sağlık. Bu yönetimle işimiz çok daha zor olacak ama hep beraber mücadeleye devam" dediler.

Hapishanelerde Yeni Yasak Kılıfı: Pandemi

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi (TDİ) 30 Haziran günü saat 11.30'da Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi önünde, son zamanlarda zindanlarda artan baskılara ve tecride karşı basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde sık sık "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Tecrit Öldürür, Dayanışma Yaşatır", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı.

Basın açıklaması okunmadan önce söz alan HDP İstanbul Milletvekili Züleyha Gülüm hapishanelerde düşman hukuku uygulandığını, tutsakların anayasada var olan haklarının uygulanması için açık grevi yapmak zorunda bırakıldığını söyleyen Gülüm "Deniyor ki, hakkınızı ararsanız yolunuz cezaevine düşer. Cezaevleri koşulları ağırlaştırılarak da insanların geri çekilmesi, toplumsal muhalefet içinde yer almasının önü kesilir. İmralı Cezaevi'nde Sayın Öcalan üzerinde sürdürülen tecrit de bu ülkenin barış, demokrasi kanallarının açılmasına karşı sürdürülen bir tecrittir" dedi.

Gülüm'ün ardından Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi adına basın metnini okuyan Fatma Yıldırım "Hapishaneler insanları tecrit etme ve biat ettirmeye yönelik uygulamaları ile insanı kendine ve içinden çıktığı topluma yabancılaştırmayı hedefler. Bu hedefine ulaşmak için çeşitli yasaklamalar ve kısıtlamalara başvurur. Bu yasakların başında iletişim yasakları gelmektedir" dedi.

İletişimin insanı insan yapan temel özelliklerinden biri olduğunu, insanın en temel sosyal ve kültürel gereksinimi olduğunu vurgulayan Yıldırım; mektup, telefon, ziyaret gibi haklarının, gazete, kitap ve yayınlara ulaşma, yakınlarının gönderdiği eşyaları alma haklarının, sohbet, spor ve kültürel faaliyetler, müzik kurslarına çıkarma, üretim atölyelerine çıkarma gibi faaliyetlerin tümünün iletişim faaliyeti olduğunu, bunların temel insan hakları olduğunu belirtti.

"Ülkemiz hapishanelerinde bu haklar her dönem tutsaklar ile hapishane yönetimleri arasında bir irade savaşına dönmüştür. Birçok kez gazete, dergi ve kitapları yasaklamak istedilerse de bu girişimleri tutsakların iradelerine çarparak geri döndü. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi hapishanelerde yasaklanan gazetelerle ilgili onlarca kez ihlal kararı vererek Türkiye'yi mahkum etmiştir. Ancak gazete yasakları her seferinde gündeme gelmiş yeni kılıflar üretilmiştir. Üretilen bu kılıfın ismi bu dönemde pandemi olmuştur. Son çıkan infaz kanunu ile basın ilan kurumuna ilan vermeyen gazeteler hapishanelere verilmiyor. Buradan soruyoruz; bir gazetenin basın ilan kurumuna ilan vermesi ile pandeminin ne ilgisi var" dedi.

Pandemi bahanesiyle koyulan yasakların kalıcı hale getirilmeye çalışıldığını söyleyen Yıldırım "1 Temmuz'dan itibaren yasakların kaldırılacağı ve normalleşmenin başlayacağı açıklamaları yapılmaması şaşırtıcı değildir. Hapishanelerde uygulanan başta iletişim yasakları olmak üzere her türlü hak gaspına son verilsin." dedi. Açıklama alkışlarla sona erdi.

"İşsiz Grev, İşsiz TİS, İşsiz Sendika İstiyorlar"

DİSK Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube'de 4 yıllığına seçilen şube yönetiminin değişmesi için sendika genel merkezinin dayatması nedeniyle 2. olağanüstü genel kurulunu yaptı.

Daha önce de genel merkezin baskı ve oyunları nedeniyle, 8 Aralık 2019 tarihinde olağanüstü genel kurul yapılmış ve işçiler 10 ay önce seçtikleri mevcut şube yöneticilerini tekrar seçmişti. Genel Merkez'in şube yönetiminin değişmesi için imza toplaması üzerine 26 Haziran günü Kadıköy'de Caferağa Spor Salonu'nda 2. Olağanüstü Genel Kurul seçimi gerçekleştirildi.

Genel merkez, seçimden bir gün önce işçiler mesaj göndererek pandemi gerekçesiyle sadece delegelerin katılımıyla genel kurul toplantısı yapılacağını söyledi ve katılımamalarını istedi. Genel Kurul başladığında da "Delegeler dışında salonda kimse alınmayacak" denildi.

İşçiler ise "Şantiyelerde sokaklarda çalışırken pandemi yok koskoca salonda mı pandemi mi var", "İşçiler iradesine sahip çıkmaya geldi", "İşçiden neden korkuyorsunuz?", "İşçilerin katılmadığı genel kurul mu olur?" diyerek tepki gösterdi ve Genel Kurul'a katıldı.

Yapılan konuşmalarda Divan Başkan'ının Genel Merkez adına konuşması işçilerin tepkilerini çekti, sık sık sloganlarla tepki gösterildi, şu anki şube yönetiminin sürekli kendi yanlarında şantiyelerde, sokaklarda olduğu, işçilerin komite komite örgütlendiği söylendi. Şube Başkanı Ahmet Arkan "TİS taslağını hazırlarken işçi istenmez, TİS imzalanırken işçi istenmez, genel kurul toplantısı yapılırken işçi istenmez. Kısacası işsiz bir sendika İstiyor. İşsiz şube, işsiz grev, işsiz toplu sözleşme, işsiz sendika istiyorlar. Seçilen biz olmasak da böyle bir sendikaya müsaade etmeyeceğiz" diyerek buna karşı mücadeleye ettiklerini söyledi.

Konuşmaların ardından öğle arası verildi, ardından oy sandıkları kurularak oylamaya geçildi. Mevcut Şube Başkanı Ahmet Arkan'ın başkan adayı olduğu Beyaz Listeye karşı 15 oy farkla Murat Aydoğan'ın başkan adayı olduğu Kırmızı Liste seçimi kazandı.

Murat Aydoğan'ın Başkan adayı olduğu Kırmızı Liste henüz sayım bitmek üzereyken seçimi kazandığını ilan etti. Bunun üzerine mevcut yönetim ve işçilerin bir çoğu tepki gösterdi.

Yönetim Kurulu üyesi Ali Ekber Eraslan "İşçi arkadaşlar, belediyeyle genel merkezle kirliliği ilişkileri olanlar türlü ayak oyunları yapanlar, seçimi kazandığını ilan ediyor. Bizler bu seçimin hangi pazarlıklar

DEVİRİMCİ ODAK OLMAK

Ülke yangın yeri. Sokaklar patlamaya hazır bomba. Kime dokunsanız, artık bin ah değil, ağız dolusu sövgü, öfkeli haykırışlar işitiliyor. Her mikrofon uzatılan, "isterlerse alsınlar" diye başlıyor söze. Doğrudan dinci faşist iktidarı, onun tepesindeki hedef alan en ağır sözleri, haksızlıkları, sorunları bir bir sayıp döküyor. Gözaltı, zindan... korku duvarları yerle yeksan!

Ülke yangın yeri. Gözaltılar birbirini kovalıyor. Aklınıza gelen herkes, her kesim dinci faşizmin baskı ve terörüyle karşı karşıya. Sabahın kör karanlıklarında evler basılıyor. Her tür gösteri acımasız polis saldırısına uğruyor. Buna rağmen gösterilerin, protestoların, eylemlerin önü alınmıyor.

Ülkenin içinde bulunduğu durumu anlamak için ille eylemlere, sokaklara bakmak gerekmiyor. Tersten, liberal muhalefete ve reformist harekete bakmak kafi. Liberal muhalefetin böylesine canhıraş ileri atılması, tehlikeyi görmüş olmasından. Sistemin tümden yıkılma riskini görüyor ve "alt sınıfların" patlamaya hazır hareketini burjuva saflara yedeklemek için ileri atılıyor liberal muhalefet. Üç gün önceki "Demokrasi Konferansı" tam da bunun ifadesidir. Konferans'ın değerlendirilmesi ayrı bir yazı konusu olduğundan, sadece işaret etmekle yetinelim.

Aynı şekilde reformist hareketin son günlerdeki "atılımına" dikkat çekebiliriz. Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketindeki reformist damarı, çeyrek asır önce "militan reformizm" olarak nitelmiştik. Hem reformizmi militan bir şekilde savunduğu için, hem de devrimci durum ve iç savaş şartlarında sokaklardan ve eylemlerden uzak duramamalarını vurgulamak için. Devrimci dalganın kabardığı her dönem "militan reformizm" çeşitli kampanyalarla sokağa ve alanlara çıkar. Son günlerde SİP kökeninden gelme yasal partiler art arda sokak etkinlikleri, kampanyalar örgütüyorlar. İşçi kürsüleri kuruyor, mitingler ve etkinlikler düzenliyorlar.

Tek başına bu örnekler bile emekçi yığınların öfkесinin patlamak üzere olduğunu göstermeye yeter. Tüm toplum patlamaya yüz tutmuş, ülke yangın yeri, haliyle "sosyal itfaiyeciler" hızla göreve koşuyor! Sosyal reformistlerin ("militan reformizmin") ve liberal hareketin son kampanyalarının nesnel içeriği budur.

Konumuz şimdilik sosyal reformist hareketin ve liberal muhalefetin eleştirisi değil. Konumuz bu altüst oluş şartlarında devrimci güçlerin görev ve sorumlulukları. Daha özel anlamda Birleşik Mücadele Güçleri'nin omuzlarına binen tarihsel sorumluluklar.

Ülke yangın yeri. Toplum patlamak üzere. Sorunlar üst üste binmiş, kördüğüm olmuş. Koşullar olağanüstü devrimci. Böylesine altüst oluş şartlarında ancak cesurca ileri atılan güçler devrimin odak noktası haline gelirler. Ortalama bir faaliyet değil, rutin bir tempo değil, öncü olma inanç ve inatıyla yoğun bir faaliyet gerekiyor.

Elbette, Birleşik Mücadele Güçleri sahada, faaliyet içinde. Ama dönemin ihtiyacını karşılayacak bir tempo yakalanmış değil. Sahada faaliyet yürüten güçler arasında kendini güçlü bir şekilde hissettiren, ayrı bir şekilde öne çıkan bir düzeye ulaşılmış değil. Oysa tam da bu faaliyetin, genel sosyalist hareket içinde bariz bir şekilde kendini gösterebilmesi, dikkatleri üzerine çekebilmesi gerekiyor. Pratikte öncülüğü kazanma, devrimci odak olma, ancak bu şekilde gerçekleşebilir.

Açık bir şekilde benzerleri arasında öne çıkmalı Birleşik Mücadele Güçleri'nin siyasi faaliyeti. Tüm emekçiler baktığı her yerde BMG'yi görebilmeli. Öfkelerinin ve özlemlerinin ifadesini onun etkinliklerinde, eylemlerinde, politik söylemlerinde bulabilmeli.

Düzen iliklerine kadar çürümüş. Dökülüyor. Yarası fitil tutmaz. Emekçi yığınlar, şüret halkına, gençliğe, kadınlara verebilecek hiçbir şey yok. Baskı ve terörü trandirarak ayakta duruyor.

Toplumun çok geniş bir kesimi bu cehennemden çıkış yolu arıyor. İşçiler, kadınlar, Aleviler, gençler, ulusal topluluk halkları, Kürt halkı... milyonlarca insan, dinci faşizmin bu boğucu karanlıktan kurtulmak istiyor. Tek sözle, milyonlarca işçi ve emekçi, devrim istiyor. Bunun tartışılacak bir yanı yok. Gözümüzün önünde her gün yeniden ve yeniden yaşanan olaylar, bunu apaçık gösteriyor. Tam da bu yüzden, açık ve berrak bir devrim programıyla ortaya çıkan, enerjik faaliyetiyle çevresindekilerden ayrılan siyasi irade, tartışmasız bir şekilde devrimci odak haline gelir.

BMG, sürecin bu karakterini bilince çıkarmak zorunda. Rutin faaliyet aşılmalı. Alabildiğine enerjik bir pratiğe ihtiyaç. Bunun için de, tüm bileşenlerin, birleşik faaliyeti öne çıkarması, bu birleşik faaliyetin, devrimin başarısı için hayati öneme sahip olduğunu kavraması gerekiyor. Diğer çalışmalardan arta kalan zamanlarda yürütülen bir faaliyet yetmez.

Birleşik devrimin başarısı, her alanda birleşik faaliyetin geliştirilmesine bağlı. Devrimci öncülüğü ve birleşik devrimci odak olmayı kazanmak için ileri.

SİVAS KATLIAMI, DEVLETİN ROLÜNÜ ORTAYA KOYDUĞU VAHŞETLERDEN BİRİSİDİR

Sivas adı sazla, sözle ve ozanlarla özdeşleşmiş bir şehirdir. Pir Sultan Abdal ve Aşık Veysel bu bölgeden yetişmiş sayısız ozandan ikisidir. Veysel ve Pir Sultan'ın ikisi de halk ozanıdır, ama Pir Sultan adı daha çok başkaldırıyla birlikte anılır.

Bundan yaklaşık 400 yıl önce, Anadolu'da Türkmenlerin ezilmesine, horlanmasına karşı Osmanlı'ya karşı koymuş; halkı devlete karşı ayaklandırdığı gerekçesiyle de idam edilmiştir: Hem de kendi yanında yetişen, kendi halkından biri olan; ama Pir Sultan'ın "Bozuk Düzendeki Sağlam Çark Olmaz" öğütüne uymayıp Türkmenlerin hakkını paşa olup aramak amacıyla Osmanlı devletine kapılanan Hızır Paşa'nın emri üzerine.

Hızır Paşa'nın bu ihaneti bile yaralamaya yetmemiştir Pir Sultan'ı. Boynuna kadar toprağa gömdürülüp, herkesin taşlaması emredilince, emre uyarak Pir Sultan'a taş atmaya kıyamayıp gül atan dostu daha çok yaralamıştır onu; çünkü Hızır Paşa'ya karşı

kelerine bağlılık." Bu, Sivas Valisinin konuşmasında da vurgulandı.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu benim etkinliklere isteksiz devam etmemen neden oldu. Türk solunun çocukluk hastalığı olan Kemalizmden kurtulamamışlığı bir yana, neredeyse gericiğin tek alternatifi olarak Atatürk'e sarılınması rahatsız ediciydi. Ama sosyalistlerin, gerçek devrimcilerin Kemalizmin ekonomiden, politikaya tüm yönleriyle teşhirinde ısrarlı olmaları gerektiğini göstermesi açısından öğreticiydi.

Bir diğer üzücü yan, Aleviliğin toplumsal konumundan kaynaklı, ilericiliğinin yanlış yönlendirilmesiydi. Kervan (eski adı Kavga) dergisinden biri özellikle Aleviliğin propagandasını yapma çabası içindeydi. Toplumsal olayları bilimsel bir tahlille ele alamayıp, fırsatçı davranmak onları artık bu zeminde örgütlenmeye itmiş gibi görünüyor. Aleviliğin toplumsal konumu değerlendirilmeli; ama günümüzde Hz. Ali'nin ilericiliğinden dem vurup, Alevi olan herkesi sınıf savaşımında

1 Temmuz günü SKM'deki semah ve halk oyunları gösterisinden hemen sonra çıkışta Aydınlık gazetesinin propagandasını yapanların, gericilere duyulan tepkiler zemininde örgütlenmeye çalıştıkları görülmüştü. 1 Temmuz gecesi halk konserine katılanların sayısı, onları daha da umutlandırmış olmalı. Bu konsere 5-6 bin dolayında insan katıldı. Nesimi Çimen ve diğer ozanlar türküler söylediler. Devrimci tarzda çalınan parçalara halkın katılımı dikkat çekiciydi. Ama Arif Sağ'ın ancak ayın 2'sinde halkın karşısına çıkacağına duyulması insanları üzdü.

2 Temmuz'da SKM, Arif Sağ'ı dinlemek üzere gelenlerle kalabalıklaştı. Saat 14.00'te başlayacak konser yaklaşık 45 dakika gecikmişti ki, bir arkadaş içeri girerek dinci faşistlerin saldırdığını ve kitap stantlarını dağıttıklarını haber verdi...

Dışarı çıktığımızda, sadece kitapların dağıtılmakla kalmadığını, bazı arkadaşların da kafa ve kollarından ağır yaralandıklarını gördük. Dinci faşistlerin hiçbir engeliyle karşılaşmadan yarım saatlik kalabalık bir yürüyüşle SKM'nin önüne gelmişlerdi. Sayıları 2500 civarında idi. Kültür Merkezinde olanların sayısı ise 1000'i bulmuyordu. Faşistler sürekli "Sivas Aziz'e Mezar Olacak", "Şeytan Aziz", "Sivas Müslümandır, Müslüman Kalacak", "Katil Pir Sultan" diye slogan atıyorlardı. Bu sırada polis bizi sarmış, sakin olmamız gerektiğini söylüyordu. Köpekleri oraya kadar getiren onlar değilmiş gibi, orada onlara müdahale etmemeleri bir yana, bir de bizi sarıyorlardı.

Daha sonra gelen jandarma bölüğü de ellerinde kalesnikoflarla bizi çevirdi. Bu sırada mümkün olduğunca polisi ve jandarmayı, faşizmin kolluk güçlerini teşhir etmeye çalışıyordum. Gerçi buna gerek de kalmadı, çünkü bir ara arka sokaklardan saldırıya geçen dinci faşistlere karşı bizler "Faşizme

Karşı Omuz Omuza" diye harekete geçince polis bizlere saldırdı. Oradakilerden tümü faşist devletin kolluk güçlerinin tarafsız olmadığını biliyordu.

Daha sonra dinci faşistler bir ara çekildiler. Bu sırada sanırım valiliğe yürüyorlardı. Sonra tekrar Kültür Merkezinin önüne gelip slogan atmaya başladılar. Önlerindeki polis sayısı 10'u geçmiyordu. Polisin çoğu bizi çevirmiş durumdaydı. Dinci faşistler bize doğru taş atmaya başladılar. Bizler de ko-

sağlamlaştırmak, yapılacakları organize etmek üzere bir komite seçtik. Bu komite ellerinde taş ve sopalarla bariyerler bekledi.

Bu arada DLMK grubu "Yaşasın Sivas Direnişimiz" diye sloganlar atarak halay çekmeye başladı. Eylemi böyle sahiplenmelerinin doğru olmadığını, ham davrandıklarını kendilerine söyledim. İnsanların bir çoğu yaralıydı. Ambulansla taşımak isteniyordu. Buna karşı çıktım. "Polisin, ambulansı dışarıdaki sürüye terk etmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" Uyarım üzerine vazgeçildi. Yaralılar içeriden bulunan şeylerle tedavi edilmeye çalışıldı.

Dinci faşistler iyice çekilince Ter-tip Komitesi'nin getirdiği arabalarla insanlar Kültür Merkezini terk ettiler. Ben de en son kalan birkaç arkadaşla birlikte orayı terk ettim. Daha sonra valilik meydanındaki olayları görüp oraya gittim. 37 insanın barbarca yakılışının canlı tanığıyım.

50-100 kişilik bir grup Madımak Otelinin önünde slogan atıyordu. Belediyeden sürekli "Söz konusu heykel meydana getirilmiş olup birazdan kaldırılacaktır" anonsu yapıyordu. Bu

durmamıştır, taşlamaya karşı durmamıştır, başkaldırmamıştır. Pir Sultan'ın yolundan gitmemiştir. İşte Pir Sultan bu düşünceleriydi ki, Banaz'da asılmasına rağmen, halkın yüreğinde yaşayagelmiştir, destanlaşmıştır. Öyle ki süre içinde onun edebi kişiliği neredeyse unutulmuş, tamamen halk önderi yönüyle öne çıkmıştır. Bugün ezilen insanların çoğu onu bu yönüyle yataktadır.

Bu yıl Sivas'ta dördüncüsü yapılan Pir Sultan Kültür Etkinlikleri, onu anmak için, davasını daha ileri düzeylerde yürütebilmek için, eski kuşaklarla genç devrimcilerin kucaklaşabilmeleri için iyi bir ortam yaratmıştı. 1-3 Temmuz'da Sivas'ta, daha sonra da Banaz'da tiyatro, semah, saz ve halkoyunu gösterileri yapılacaktır.

Bu amaçla bazı yazarlar, aydınlar ve saz sanatçıları da davet edilmişti. Aziz Nesin, Asım Bezirci, Metin Altıok, Behçet Aysan okurlarıyla söyleşecek, panellere katılacak, kitaplarını imzalayacaklardı. Arif Sağ, Musa Eroğlu, Muhlis Akarsu, Nesimi Çimen, Hasret Gültekin gibi halk ozanları da saz çalarak, türkü söyleyerek bu kültürel etkinliği canlandıracaklardı.

İlk gün Sivas Kültür Merkezi'nde öğle saatlerinde Musa Eroğlu Pir Sultan ve başka halk ozanlarından yaptıkları derlemeleri çaldı. Hepimiz duygulandık, sözler bizleri coşturdu. Daha sonra Pir Sultan Kültür Derneği başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında Türkiye'nin gericiler ve şeriatçılar tarafından büyük bir tehditle karşı karşıya olduğunu söyledi. Önerdiği çözüm ise sorunun kaynağının ne olduğunu anlamadığını gösteriyordu; "Atatürk il-

kendi saflarında göstermeye çalışmak, dalkavukluktan öte bir anlam ifade etmez. Aziz Nesin kürsüye geldiğinde bu konuya da değinerek "Bundan binlerce yıl önce Ali ile Muaviye arasında olan çekişme beni ilgilendirmez. Ben Aleviliğin daha hoşgörülü olduğunu düşünürüm; ama ben dinsizim" dediğinde, herhalde rahatsız olanların arasında bu grup da vardı. Örgütlenme zemini olarak ezilen sınıfları almayı öğrenerek ancak komünist olunabileceğini, bu grubun şahsında herkese hatırlatmayı gerekli buluyorum. Ayrıca Aziz Nesin ve Aydın'ın "Şeytan Ayetleri"nin yayınlanması ve propagandası çerçevesinde yürüttükleri mücadelenin sınıf savaşımına bir şey katmayacağını, dinci-laik ayrışmasının en nihayetinde Kemalist, devletçi mantığa ya da dinci faşistlere hizmet edeceğini belirtmeliyiz.

runma amacıyla hazırladığımız taşları onlara attık. Önce geriye doğru çekildiler. Polisler bu sırada barikatı açmışlardı. Aç yarıcı köpekler gibi üzerimize saldırdılar. Adeta taş yağmuruna tutulduk. Zorlukla içeri girebildik.

En son içeri girenlerden biri olarak, hemen kapiya bir barikat çekilmesine yardımcı oldum. Bir çok insan panik içinde içeriye kaçmıştı. Faşistlerin attığı taşları alarak kendilerine fırlatıyorduk. Kolumuz yorulana, faşistler geri çekilene kadar taş fırlattık. Aktif savaştığımız o kadar çok değildi. Ağırılığı kadın arkadaşlar oluşturu-yordu. Faşistler çekilince bariyerler

heykel, SKM'nin önüne dikilen Pir Sultan'dan Aşık Veysel'e ozanları simgeleyen heykeldi. Daha sonra dinci faşistler heykelin kafasını koparıp ellerine alarak ve heykeli sürükleyerek yanımızdan geçtiler. Sloganlar atıyorlar, bozkurt işareti ve başka işaretler yapıyorlardı.

Tek başımaydım, elimden bir şey gelmiyordu. Yüreğim burkuldu, içimden "Pir Sultan'ı ikinci kez katlettiler Sivas'ta" diye geçirdim. Ne polis ne de sonradan gelen jandarma, göstericilere hiçbir müdahalede bulunmadı. Oradaki insanların çoğu seyirciydi, aktif olarak slogan atan, heykeli, arabaları ve oteli yakanlar 50-100 kişiyi geçmezdi. Buna rağmen ellerini kollarını sallaya sallaya, utanmaz bir rahatlıkla oteli yaktilar. Ben oteldekilerin valiliğe taşındığını duymuştum. Ama oradalarımış. 37 can gözümüz önünde yakılan ortaçağ yangınının dumanında boğuldular.

"Üçüncü ölmem bu hayın / Pir Sultan ölürlürlü" diyordu Pir Sultan. Bir kez daha öldürdüler onu. "Pir Sultan ölürlürlü."

Sivas'tan
Bir Devrimci Emek Okuru

Not: Bu yazı 1993 Ağustos'unda yayınlanan Devrimci Emek'in 23. sayısından alınmıştır. Sivas katliamının tanıklarından olan Sivas Gürünlü yoldaşımız Vefa Serdar'ın anlatımıdır